

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ = = ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Για τούτο και με δίκαιον
κῆλον και περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δίσποινας
τὸ ὄνομάζουσι ὅλοι.
(Καισάριος Δαπόντας)

ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΕΠΤΑΣ ΕΥΛΟΓΙΗΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ - ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Νοέμβριος - Δεκέμβριος

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἐν Βόλῳ

Ἐπίτιμος συντάκτης ἸΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ - Καθηγητὴς τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀρσένων Βόλου

Μητροπολίτου Κορυθῶς
κ.ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΔΑ (Λαυριώτου)

ΤΟ ΠΑΓΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡ. ΤΟΥ ΕΒΑΝΣΤΟΝ

Η ΕΜΠΑΙΧΘΕΙΣΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

«Τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι δυνατόν νά τήν ζήσουν ὡς μυστηριακὴν ἕκστασιν φυγαί ἀγναί, γαλουχηθεῖσαι ἀπὸ τὰ πατερικὰ νάματα καὶ καταυγαζόμεναι ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν τῶν πατέρων. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι γνῶσις, ἀλλ' εἶναι τὸ «μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον», ἔγραψεν ἐκκλησι. φύλλον ἐν Ἀθήναις καὶ ὠνόμαζε τὸ Ἐβανστον «νεωτέραν Φεράραν». Εἰς τὸ Α' ἄρθρον ἡμῶν ἐγράψαμεν διὰ τὴν «παγιδευθεῖσαν Ἐκκλησίαν» πῶς ἀσυναιεθήτως, ἀλλὰ καὶ πομπωδῶς παρεσύρθησαν οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν ἀπατηλὴν ἔνωσιν, ἧς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ εἰδησις, ἣν ἔλαθε μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐ ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, δι' ἑνὸς ἑλλήν. Ὁρθόδοξοι κοινότητες ἐκήρυξαν ἐπίσημως τὴν ἔνωσιν καὶ συνελειτούργησαν μετὰ προτεσταντῶν—Τὸ εἶχομεν προῖδει καὶ ἀτονίσαμεν τὸν κίνδυνον. Καὶ ὅμως ἐνῶ ἐδῶ οὗτος ἀρχιερατεύων ὀψηλῆ τῆ φωνῆ ἐκήρυττε τὴ «οὐκ ἔστι συμμετέχειν εἰς συνέδρια προτεσταντικά», ἐκαὶ προήδρευσε τοῦ «πονηροῦ συνεδρίου» ὁ εὐλογημένος. Ἀλλ' ἐτηρέθησαν οἱ ἀπ' ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ οἰκ. πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου ὅροι ἀποφυγῆς δογματικῶν συζητήσεων καὶ συμπροσευχῆς μετὰ τῶν αἰρετικῶν; οὐδῶλως. καὶ ἀπόδειξις: «Ἡ τελευταία πράξις τοῦ συνεδρίου ὑπῆρξε τελετὴ εὐχαριστιῶν ἐντὸς τῆς Α' Μεθοδιστικῆς ἐκκλησίας

τοῦ Ἐβανστον, ὅπου οἱ ἀντιπρόσωποι καὶ οἱ ἐπισκέπται ἠνώθησαν εἰς κοινὰς προσευχὰς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ὑψιστον»! («Ἀπόστ. Ἀνδρέας», Η - 9 - 54, σ. 1α). Ἀλλὰ δὲν περιωρίσθησαν ἐντὸς τοῦ ναοῦ. «Προηγῆθη λιτανεῖα τῶν 6 νέων προέδρων τοῦ παγκοσμ. συναδρίου Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν 10 μελῶν τῆς Κεντρικῆς ἐπιτροπῆς . . . » (αὐτ. 16). Σκοπὸς αὐτῶν ἦτο νὰ μᾶς εὐγάλουν εἰς τὰς ὁδοὺς, νὰ μᾶς διαπομπεύσουν, νὰ ραζιλεύσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν! Εἰς τὰς πομπὰς ταύτας προηγεῖται ἐν ἐπισήμῳ στολῇ πάντοτε ὁ φαεινὸς πατριαρχικὸς ἀποκριτᾶριος καὶ ἀρχιεπίσκοπος Εὐρώπης!! (βλ. φωτογραφίαν ἐν «Ἀπ. Ἀνδρέα» 15 - 9 - 54, σ. 4). Εἰς τὰς διαπομπεύσεις αὐτὰς «οἱ ἔσχατοι ἐγένοντο πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι ἔσχατοι». Ἐκλαμβάνοντες δηλ. οἱ προτεστάνται τὴν Ιερατικὴν ἀμφίεσιν ὡς θεατρικὴν, ἐξέλεγον ὡς πρωτοπόρους τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ ἔλους τοὺς ἐν τῇ Ἄπω Ἀσίᾳ αἰρετικούς, οἵτινες φέρουσι τὸ ἰδιαιτέρον περίεργον σχῆμα τῶν κληρικῶν, Μαλαμπαράλους, Ἰακωβίτας, τοὺς Χριστιανοὺς τοῦ Θωμᾶ κ. ἄ. ἔπειτα Συρίους, Ἀρμενίους κ.ο.κ. ἀλλ' ἐν τῇ πράξει ταύτῃ ἐπεδίωκον καὶ θαυτέρον νὰ κατενέγκωσι κατὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πλῆγμα, ὅπως καὶ κατὰ τῶν παραφυάδων αὐτῆς, ὅτι αὐταὶ πάσαι αἱ Ἐκκλησίαι ρυμολκοῦνται καὶ συνοδοιποροῦσι τῇ προτεσταντικῇ καὶ προσήλθον αὐτῇ ὡς ἀπολωλότα πρόβατα αἱ ἁμαρτωλαὶ αὐταὶ Ἐκκλησίαι» διακήρυξαν δηλ. ἐπισήμως καὶ στεντορεῖα τῇ φωνῇ οἱ αἰρεσιάρχαι σὺνεδροὶ τῶν ἀποστατῶν προτεσταντῶν, ὅτι αἰτία τοῦ χωρῆσμοῦ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ διαμελισμοῦ τῆς υπαπαντα εἶναι ἡ ἁμαρτία καὶ μόνη ἡ ἁμαρτία— ἀκούσατε καὶ ἐλαυνολογήσατε τοὺς συμπαρακαθημένους Ὁρθοδόξους— ἡ ἁμαρτία τῶν μελῶν τῆς αἰῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» διεμέλισε καὶ ἀποσυνέθεσε τὸ συμπαγὲς ποιμνιον τοῦ Χριστοῦ. Οἱ προτεστάνται ἀπηλλάγησαν τῆς ἁμαρτίας ἀποσχιθέντες διὸ ἀπήτησαν ὡς ἀποτελοῦντες τὴν ἀληθινὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τῶν ὀρθοδόξων μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν παρησίᾳ, ὡς ἔπραξαν αὐτοί, διὰ νὰ ἐνωθῶσι καὶ νὰ σωθῶσιν, ἡ δὲ ἔνωσις θὰ γείνη οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρώτων τριῶν αἰώνων, ὡς μέχρι τούδε διατείνοντο, ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ ἐνάτου αἰῶνος! δηλ. ἀφοῦ ἀπαρνηθῶσιν οἱ ὀρθόδοξοι καὶ δόγματα καὶ μυστήρια— Φρέξον ἦλιε καὶ στέναξεν γῆ.— Αὐτὸ λέγεται ὕβρις καὶ προπηλακισμὸς τῆς ἐξουτελισθείσης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ προκομμένοι ἡμέτεροι ἀντιπρόσωποι, ἐνῶ ἔπρεπεν ἀμέσως καὶ παραχρῆμα νὰ ἀποχωρήσωσιν ἐκ τοῦ συναδρίου ἀθρόοι καὶ συλλήθδην, ἠνέχθησαν ἀπαθῶς τὴν ὕβριν καὶ παρὰ τὴν αὐστηράν, ἣν εἶχον πατριαρχικὴν ἐπιταγὴν, ἀνέλαθον νὰ συζητήσωσι μετὰ τῶν ἀρεθῶν καὶ νὰ διδάξωσιν οἱ κηρυχθέντες ἔσχατοι τοῦ κριματός τῆς δικαιοσύνης, οἱ ἁμαρτωλοὶ, τοὺς αὐθάδεις τούτους καὶ προπητεῖς, τοὺς ἀρνητὰς τῆς χριστιαν. πίστεως καὶ ὕβριστὰς τῆς ὀρθοδόξιας, μὴ θυντηθέντες νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι κηρυχθέντες ἐκπτώτοι τῆς ἀληθινῆς πίστεως ἔχονον τὴν σοβαρότητα, καὶ οἱ λόγοι τῶν ἦσαν «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ». Ἐὰν ἡμῶν παρῶν, θὰ ἔλεγον εἰς αὐτούς: πύσσατε κύριοι, ἐξουτελλίζοντες καὶ ὑμεῖς τὴν ὀρθο-

δοξίαν, «μη δότε τὰ ἅγια τοῖς κυρί, μηδὲ βάλητε τὰ τίμια ἐνώπιον τῶν χείρων», περιφρονήσατε αὐτοὺς, φύγετε καὶ ἀσφαλῶς θὰ ὑπετονθύρουζον : «ἔλασον δὲ ἁμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου»! Ἄλλ' ἴθωμεν τὴν πρώτην ἐπίσημον αὐτῶν δῆλωσιν, ἵνα μάθωμεν τὴν ἀδυσπλάξην διαφωνίαν μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ προτεσταντῶν, τὸ μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν «μέγα χάσμα» εἰς ᾧ ταῖνοι οὗτοι νὰ μᾶς παρασύρῳσιν. Φύγετε, διότι ἐμολύνθητε, ἐνεπαίχθητε, ἐξηυτελίσθητε. Ἀπορῶ πῶς δὲν ἀντελήφθη τὸν ἐμπαιγμὸν ὁ εὐρυθῆς Κερκυραῖος ἱεράρχης ὅταν εἰσερχόμενος εἰς τὸν ναὸν τῶν προτεσταντῶν παρεκλήθη θῆθεν νὰ εὐλογῆσθαι φέρων μανθῶαν, ἐπανωκαλύμμαχον καὶ ἐγκόλπιον τὸ ἐκκλησιαστικόν : αὐτὸς δὲ ἐναβρυνόμενος ὡς πρωταγωνιστὴς θεήτρου ἔπραξε τοῦτο μὴ σκεψάμενος ὅτι προυκάλει τὸ μείδιμα ὅτι ἀπὸ ἁμαρτωλοῦ χεῖρα εἰ προτεστάνται θὲν περιέμενον εὐλογίαν καὶ ἀσφαλῶς θὰ ὑπετονθύρουζον : «ἔλασον δὲ ἁμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου»! Ὅθιν θὰ μοι ἐπιτραπῆ νὰ εἶπω, ὅτι τὴν ἔπαθον οἱ ἡμέτεροι ὡς ἀγράμματοι καὶ δὲν δύνανται νὰ εἶπωσι τό : «παγίδα ἐστῆσαν τοῖς ποσὶν ἡμῶν, ἢ δὲ παγίς αὐτῶν συνετρίβη καὶ ἡμεῖς ἐρρύσθημεν».

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΑΦΟΡΩΣΑ ΤΟ ΚΥΡΙΟΝ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΟΥ Π.Σ.Ε.

(Κατὰ τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῶν Πατριαρχείων τῶν Ἁποστόλων Ἀνθρόπου, 22 - 9 - 54)

«ΑΝΑΛΑΒΟΝΤΕΣ τὴν εὐθύνην τῆς ἀντιπροσωπεύσεως τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν μεταχουσῶν τοῦ Συνεδρίου τούτου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, νομίζομεν, ὅτι ἔχομεν καθήκον νὰ παρουσιάσωμεν τὰ κατωτέρω σφάλματα, ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ κυρίου θέματος : «Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου».

1.— Εἰμεθα εὐτυχεῖς, ἐκφράζοντες τὴν συμφωνίαν ἡμῶν πρὸς τὴν ἐκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἀπὸ τῆς Πεντηκοστῆς ἢ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διακηρύττει πρὸς τὸν κόσμον, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι : ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου, καὶ ἰδιαιτέρως σήμερον συνεχῶς αὕτη ὑποστηρίζει, ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἀνθρωπίνη πρέτει νὰ ἐρμηνεύηται καὶ νὰ κρίνηται, νὰ καταδικάζηται, ἢ τροποποιεῖται, ὅπῃ τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος ταύτης. Ὅτι κατὰ τὴν ἀποφασιστικὴν ταύτην χρονικὴν στιγμήν τῆς ζωῆς του, τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (Π. Σ. Ε.) ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν, ὅπως οἱ χριστιανοὶ ἀνακλίθωσι νὰ διακηρύξωσι τὴν ἐλπίδα ταύτην τοῦ κόσμου πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι τὸ Συμβούλιον ἀπέδειξε διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ὅτι ἀγαμωρίζει τὰς εὐθύνας αὐτοῦ ἐντὸς κόσμου πλήρους ἀμηχανίας καὶ δοκιμασιῶν, ταῦτα πάντα ἐμποροῦσιν ἡμῖν χαρὰν μεγάλην.

2.— Ἡ γενικὴ ὁμῶς αὕτη συμφωνία καθιστᾷ περισσώτερον ἀναγκαῖον, νὰ ἐκθέσωμεν σαφῶς ἀφ' ἑνὸς μὲν τί δὲν δυνάμεθα πλήρως νὰ ἀποδεχθῶμεν, ἐξ ἀπόψεως τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου τί νομίζομεν, ὅτι ἔχει ἀνάγκην περισσώτερας ἀντιπόξεως ἐν τῇ ἐκθέσει, καὶ τέλος νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ἐπὶ ὀρισμένῳ σημείῳ, εἵτινα οὐδαμῶς θίγονται ἐν τῇ ἐκθέσει. Πρῶτονως διὰ τῶν ἄλλων, τοῦτων παρατηρήσεων ἡμῶν δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν πλήρη ἐκφρασίαν τῆς Ὀρθόδοξου ἀτιλήφσεως, περὶ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Θὰ ἔπρεπε νὰ δεδωθῆ κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν μετὰ μαΐζονος δυνάμεως, ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἐλπίς βασίζεται ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὅτι ὁ Θεὸς ἐνδραπέρευται προσωπικῶς περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ ἀνθρωπίνης ἱστορίας. αὐθῶς ἠγάπησαν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε δοῦναι τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ». Ἡ χριστιανικὴ ἐλπίς

2

235

ΕΤΟΣ ΙΘ'. (τάχος Βεν)

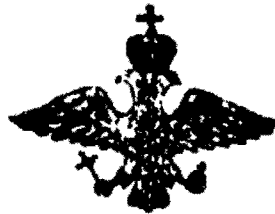
1954

ΑΡ. 217 - 218

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ = = ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γιά τοῦτο καί μέ δίκαιον
κῆπον καί περιβόλι,

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ἄνομίζουσι κλι.
(Καισάριος Δαπόντας)

ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΕΠΤΑΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ - ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΚΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἐν Βόλῳ

Ἐπίτιμος συντάκτης ἸΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ - Καθηγητής τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀρρέτων Βόλου

Μητροπολίτου Κορυθαῖς
κ.ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ (Λαυριώτου)

Η ΧΙΜΑΙΡΑ ΤΟΥ ΕΒΑΝΣΤΟΝ Η ΠΑΓΙΔΕΥΘΕΙΣΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ Η ΧΑΛΚΕΥΘΕΙΣΑ ΨΕΥΔΟΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἡ στάσις ἡμῶν ἐν Ἐδιμβούργῳ εὔραν ὡς εἶδομεν μνημητὲς ἀρχηγοὺς ἐκκλησιῶν καὶ καθηγητὰς τῆς Θεολογίας. Ἴδια ὁμως μέγαν ἐνθουσιασμόν ἀξήγησαν ἐν Ἀθῶν. Ἐκτὸς τῆς Ἱ. Κοινότητος, ἥτις, προκειμένου νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Ἱερὸν Τόπον, ἀπέλυσε θερμωτάτην ἐγκύκλιον εἰς τὰς Μονὰς ἔλαβον καὶ πολλῶν πατέρων συγχαρητήρια ἀλλ' ὁ πρῶτος, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαράν, ἦτο ὁ ἐν τοῖς μακαριστοῖς Σπυρίδων Λαυριώτης ὁ Καμπανάς, ὁ Ἰδρυτὴς τοῦ Περιοδικοῦ τούτου καὶ Πρόεδρος τῆς Λαυριωτικῆς Συνάξεως, ὁ ἐξαπολύσας πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους ἀηθῆ λιβελλογραφίαν ἐναντίον μου τὸ «Κίβδηλον νόμισμα» (Θ)ίκη 1936). Οὗτος ἔσπευσε νὰ μοὶ ἀποσταλῆ εἰς Κορυθαῖν τὴν 5—11—37 τότε τὸ συγχαρητήριον:

Τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ ἱσπαζόμενοι ἠγάπῃ καὶ προσφιλῶς προσαγορευόμεν. Ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει μακράκινα καὶ ἀδαμαντίνην τὴν παράδοσιν, διότι ὁ κληρὸς αὐτῆς οὔτε τὴν ἀποστολὴν οὔτε τὸ καθήκον αὐτοῦ ἐληκμύνησεν ἢ ἀπηνήθη. Ἀγρυπνὸς φρουρὸς ἱστάμενος ἐπὶ τῶν σκοπιῶν εἰς ἃς ἔταξεν αὐτὸν ἡ Ἐκκλησία περιφρουρεῖ τὴν κοίμην τῶν Χριστοῦ διασπῶν τὰς παγίδας τῶν ὑπεναντίων. Καὶ

ἀληθῶς κατὰ τὸν νόον αἰῶνα τῆς θύνης τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῶν προπαγανδῶν, εἰ μὴ ὁ Κύριός μας ἴγχειρε τὸν χρέσιμον, τὴν Ἰμετέραν Σεβασμιότητα, οὐκ ἂν τὸν παρόντα θυραεφῆ Ἐπιυλον ἢ ἐν Ἀλβανίᾳ ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποσοβῆσαι ἡδύνατο. Ἡ Ὁξφόρδη ἄλλον Μάρκον Ἐφέσου καὶ Φώτιον Σας ἀνέδειξε, διὸ ὑποβάλλομεν θεομὰ συγχαρητήρια.

Σπυρίδων Λαυριώτης ¹⁾

Τὸ ἐπόμενον ἔτος (1988) ἐκ Κορυτσᾶς κινήσας ἦλθον εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἦτο μεγαλειώδης ἡ γενομένη εἰς ἐμὲ ὑποδοχὴ ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος. Τέλος ἀφικόμενῃ εἰς τὴν ἱερὰν μου Μετόχιον, τὴν Μεγίστην Λαύραν. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες μέχρι βαθείας νυκτὸς συγκεντρωμένοι εἰς τὴν εἰσοδὸν ἀνέμενον. Τὴν ἐπομένην ἐγένετο δοξολογία εἰς τὸν καθεδρικὸν ναόν, οὗ πάλιν ὁ μακαρίτης Σπυρίδων ἀντιπροσωπεύων τὴν Σύναξιν καὶ ἐκφράζων τὰ πλημμυρόντα τῶν ἀδελφῶν αἰσθήματα πρὸς ἐκπληξὴν πάντων, ὁ τέως πολέμιος καὶ θεινὸς κατήγορός μου, εἶπε μὲν οἱ συγκρατῶν τὴν συγκίνησιν, ταῦτα :

«Τί τοῦτο, σεβασμιώτατε; δράμα βλέπω σήμερον ἢ ὄνειρον; οὐχί, ἀλλὰ πραγματικὴν πανήγυριν καὶ ἑορτήν, τὴν τοῦ συναδέλφου μας ἀρχιερέως ὑποδοχὴν· διὰ τοῦτο ὅ,τι καὶ ἂν εἴπωμεν ἀντάξιον, οὐδὲν τελούμεν ἄξιον, ὧν δέδωκεν ἡμῖν ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς ἡμῶν. Σιγῇ καλύπτει τὸν θαυμασμόν μας, ἡ ὑπερβολὴ τῆς ἀγάπης μας· ἡ γὰρ ἐν ἀγίῳ Ὅρει καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ δράσις Σας εἶναι κρείττων παντὸς λόγου, ἡ δὲ πατριωτικὴ στάσις Σας, εἶναι τοιαύτη, ὥστε εἶναι εὐτύχημα διὰ τοὺς εὐσεβεῖς Κορυτσαίους, διότι ἔτυχον τοιοῦτου ποιμένου Ἱεροδόξου καὶ ἐπιστήμονος ἐκ τῶν σπανίων. Ἄνθρωπος πυκνὸς τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν καὶ ἀνδρείος τὸ φρόνημα, μέγα κλέος παρὰ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἐκτήσατο εἰς τὰ συνέδρια τῆς Ὁξφόρδης καὶ Ἐδιμβούργου καὶ σεβασμὸν εἰς τὸ ράσον καὶ τὴν κόμην καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ξένων. Πολλὰ ἐλέχθησαν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, οὐδαίς ὅμως ἐβροντοφώνησε τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως ἡμῶν, ὡς ἡ Ἰμετέρα ἀγάπη. «Προσαθέτωσαν, ἔγραψες, πρὸς ἡμᾶς, πρὸς τὸ φῶς τῆς Ἀνατολῆς οἱ τῆς Δύσεως ἀρεσιάρχαι καὶ οἱ τῆς πλάνης αὐτῶν διδάσκαλοι, ἵνα ἐν μέσῳ γενομένοι τῶν Ὁρθοδόξων ἐπιγνώσιν ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν». Εἰμαι εὐτυχὴς εἰς τὸ τέρμα τοῦ βίου μου, διότι ὁ πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν μαθητῆς μου ἐγένετο σήμερον διδάσκαλος καὶ καθηγητῆς μου, ὡς πάλαι ποτὲ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι:

ἄμας δὲ ποκ' εἰμας ἀλκιμοὶ νεανῖαι

ἄμας δ' ἐσομέμεθα πολλῶν κάρωνες (τῶν διδασκάλων μας).

Ἐὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅστις μᾶς ἤξίωσε νὰ ἴδωμεν ἐπίλεκτον ἀρχιερέα

¹⁾ Βλ. Ἐὐλεγγίου Κουρίλα μητροπολίτου Κορυτσᾶς καὶ τακτικοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου, Πανεπιστημιακᾶ. Τὸ κράτος τῆς ἀληθείας κτλ. Ἀθήναι 1944, σ. 41. Οὐδαίς λόγος ὑπῆρχε ν' ἀναδημοσιεύσω τὸ γράμμα τοῦτο ὡς καὶ τὴν κατωτ. προσφώνησιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, εἰμὴ ν' ἀποδείξω πόσον οἱ Ἁγιορεῖται παρανοουλοῦσθον τὴν ἐνωτικὴν ταύτην κίνησιν. Ἀναγνόντες εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Ἡλικῆς τὰ συμβάντα εἰς τὰ συνέδρια τῆς Ἀγγλίας, ἐλησμένησιν τὰ ὀχλοῦντα ἀνθρ. κίνη, καὶ ὡς ἐγλωτταί τῆς πίστεως ἀφῆσαν νὰ λαλήσῃ ἡ ἐλληνικὴ ψυχὴ, ἥτις διὰ τὴν ἁρεσκίαν θυσιάζει τὰ πάντα.

τὸν ἀδελφόν μας, καὶ νὰ προσφωνήσωμεν αὐτῷ: «Ἐδλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν δυνάμει Κυρίου» καὶ νὰ εὐχηθῶμεν ἀπὸ καρδίας, ὅπως ὁ Ὑψίστος Θεὸς καὶ μέγας οὐρανοστρέφος τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐπιμηκύνῃ τὰ πολύτιμα εἶτη τῆς ζωῆς Σας καὶ ἐπιρρουνύῃ τὰς δυνάμεις Σας... Ἡ διβλιοθήκη πράγματι τῆς Ὑμετέρας σεβασμιότητος εἶναι ἡ πλουσιωτέρα παρῶν τῶν Ἀθωτικῶν Μονῶν...»

Σημείωμα ἀποκαλυπτικόν

Ἐνθ' ἀ.ω. σ. 196 - 197. Ἡ ψυχὴ τοῦ μακαριστοῦ ἱδελφῶ, ζεῖει ἐν τῇ Παρισίῳ δικῆ του συνεχίζεται ὁ κατὰ τῶν ἐνωτικῶν ἀγῶν, ἀλλ' ἐγὼ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὀδυνώμαι διότι μοναστηριακοὶ προϊστάμενοι ὑπ' ἐμοῦ μάλιστα εὐεργετηθέντες, ἵνα στηρίξωσι παράλογα αἰτήματα, ἐφωράθησαν ἐλαφρῶ τῇ γνώμῃ οὐ μόνον νὰ στηρίξωσιν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ χυδαίου τούτου δημοσιεύματος ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπισυνάψωσιν αὐτὸ ἐν τῇ προῃτιᾷ τῷ ὑπουργεῖον ἀπολογίᾳ των, ὅπερ αὐτὸς ὁ δημοσιεύσας οὐδὲν πανηγυρικῶς ἀπεκήρυξε διότι κατ' ἀλήθειαν δὲν ἦτο ἐμπνευσίς (δική του, ἀλλ' ὑποβολιμαία ὑπ' ἀνδρὸς διαβιβθέντος ἐν Ἀθῶν καὶ διεκδικουμένου τὸν θρόνον τῆς Κορυθῆς (βλ. τὸν πένυτιν ἐκδοθέντα δ' κώδ. δὴ Α' τόμον τῶν Ἀπομνημονευμάτων μου Ἀλεξανδρική τρυφῆς τῶν ὁμῆρων κτλ. σ. 310 313) καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐθνικῆς ἐπίστασις του βλ. εἰς τὴν ἑ' Ἐκκλ. Ἀληθεϊαν» σειράν καταδικαστ. ἀποφάσεων ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου τόμ. ΜΙ'. 1928, σ. 4, 46, 75, 139, 293, 305 καὶ Κρατ. τῆς Ἀληθ. σ. 108 4). Ὁ οὐκ ἐπὶ αὐτὸς ἀνὴρ, εὐεργετήθη ὑπ' ἐμοῦ, δὲν διὰ τὰς ἀνεπιτυχίας του πράξεις, καταζώηκετο ὑπὸ τοῦ ἐλλ. κράτους καὶ τῶν πατριαρχείων ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐν ἀγίοις ἐννοεῖται τῆς διαγωγῆς του. Τὶ δὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ Κ.Ν. ὅπερ ἀνήκετα εἰς τὴν κυκλοφορίαν (βλ. Κρατ. Ἀληθ. σ. 188-193) καὶ διὰ τὸ ὅποιον θαλλόμενος τις ὑπ' ἐμοῦ ἀρχιεπίσκοπος μὲ ἀπειλεῖ; ἀποκώμημα ἀκαταλόγιστου κακίας, ψεύδους καὶ συκοφαντίας, παρουσιασθὲν ἀκριβῶς τὸ 1936, δὲ πεισθεὶς τέλος μετὰ δεκαετίαν ὑπετάγη εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς ἐλλ. κυβερνήσεως, καὶ ἀπαδεξίμην τὴν ἐκλογὴν μου εἰς ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἀλθ. Ἐκκλησίας καὶ διὰ τὴν μου κλείσουν ἐκεῖ τὸν δρόμον ὁ κινδυνολογῶν ἐσπευσεν ν' ἀποστείλῃ 500 ἀντίτυπα εἰς τὰ Τίρανα μὲ τηλεγράφημα πρὸς τὸν βασιλέα Ζῶγον: «Ἐνθυμηθῆτε τὸν γέροντα δεσπότην! Ἐὐνομὸν τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου ἐξέωμα εἶναι: «Τίς ὁ ποιήσας; ὁ ὀφελούμενος ἐξ αὐτοῦ». Ἀλλ' ὅταν ἐκεῖ εἶδον τὴν ἐπιγραφὴν: «ὁ ἀποκεκηρυγμένος; λιβελλογράφος; Ἐδλογητὸς Κυρίου; ὁ Ἀλθικός;», κίεως ὑπεχώρησα, διότι ἕως τότε μὲ ἐθεώρουν Ἕλληνα, καὶ ἐγένετο ἐκεῖνο πρὸ δὲν ἀέμενε ποτὲ ὁ συνείκη. «Ἐὐνομὸς διακινεῖται; βουλή ἐθνῶν, ἡ δὲ βουλὴ τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος» (Δαβὶδ) ἔρχον ἐκείσε κρινῶν τὰ δημοσιεύματα τοῦ Κεμπανάου «τὸ μωρὸν εἶδος» τῷ 1932, ἀλλὰ παρῆλθον 4 εἶτη καὶ δὲν εἶχεν ἀπαντήσῃ. Οὐδὲς πρὸ δύο μηνῶν μαθὼν τὴν καθῆκον μου εἰς κατὰ γητοῦ τοῦ Πα. ἐπιστημίου Θ)ύτικης εἰς φιλικώτερον γράμμα γράφει μοι (8-3-36) προσκαλῶν νὰ μεταβῶ εἰς τὴν μονὴν νὰ ἐκδώσωμεν περιοδικὸν πρὸς διεπίστασις τοῦ ἀγίου ὄρου; κατὰ τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἐπιφέρει: «Ὁ ἕως ἐδλογητὸς εἶναι ἱερολόγος καὶ μὲ ἱερολογίαν πρέπει νὰ ἐξετάξῃ τὰ πράγματα. Ἡ πολιτοθῆς μας (Παναγία) θέλει τὸν γέροντα Εὐλόγιον εἰς τὸ περιβόλι τῆς διὰ νὰ τὸ καλλιεργῇ καὶ νὰ ἐκκοιζώσῃ τὰ ζιζάνια. μόνον ὁ θάνατος; θὰ τὸν χωρίσῃ ἀπὸ τὴν Ματάνοιάν του καὶ νὰ ταρῇ εἰς τοὺς τάφους; τῶν πατέρων του...» (κὸς ἐξήγησα πένυτιν ἀλλ' οἱ Δυριῶται ἐκώφευσαν): «ἔχει πληροφρονηθῇ, δεῖ ἐγὼ ὑπεχώρησα εἰς τὰς Ἀθήνας, δὲν ἦλθεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀλθικῆς Βουλῆς καὶ μετ' ἄλλῶν τῆς Κυβερνήσεως κατὰ Κώτος Κώτος (Μάρτιον τοῦ 1936) καὶ ἐπεφάσιον νὰ δεχθῶ τὸ δέρος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ἀποδοῦναι τοῦτο: «ἔστι δὲν ἔλθῃ, κατὰ Εὐλόγιον, νὰ ὀργαζώσῃ τὴν ἐκκλησίαν μας; καὶ νὰ μας στερεώσῃ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, θὰ γίνωμεν ἄλλο; Οὐδὲν καὶ θὰ ζώσῃς λόγον εἰς τὸν

Δυστυχώς τὸ Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχεῖον διὰ λόγους πολιτικοὺς μᾶλλον ἀκολουθεῖ τὴν τετριμμένην εἰς τὰ συνέδρια ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Μελετι. Μεταξάκη καὶ ἔξης, εὐτιμὸς τὸ κῶρος πάντοτε ἐπικαλεῖται. «Τὸ ἰσχυρικὴ θέσις τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἀρχῶν, αἵτινες ἐνέπνευσαν τὴν περίφημον (sic) ἐγκύκλιον, τὴν ἀπολυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Οἰκ. Πατριαρχεῖου κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1920 πρὸς ἀπάσας τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, περὶ συστάσεως «Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν» γράφει ὁ «Ἀπόστ. Ἀνδρέας», τὸ ἐπίσημον πατρ. ὄργανον τῆς 26 - 6 - 54 ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ «Πρὸς τὸ Ἑδανστον» καὶ παρέσυρε καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον κ. Σπυρίδωνα, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐγκύκλιος ὁμοῦ τῆς 31 - 1 - 52, ἦν εἶναι νὰ ἔχωσιν ὅπ' ὄψιν αἱ ἀντιπροσωπεύονται, ὡς θὰ ἴδωμεν, εἰμὶν νεκρὸν γράμμα καὶ δὲν εἶναι μόνον ἀπλῶς πα-

θεῖον! Τότε διασθεῖς παρὰ τοῦ εἰρημένου μηνητήρος τοῦ θρόνου τῆς Ἀλβαν. Ἐκκλησίας παρὰ τοῦ ἐντεθῆαι διακείμεντος κ. Παντελεήμονος Κοτόκου (νῦν Ἀργυροκόστρου) τὴν ἀποχώρησίν μου, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας τοῦ λατροῦ καὶ τὸν παρέπεισαν, ἀνὴρ πλάνας καὶ ἀποκριτῆς, νὰ ἀποφοίση νὰ γράψῃ ὅθεν ἔγραφέ μοι ἕνα μῆνα ἀκριβῶς πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃ νὰ λιβελλογραφῆσῃ: «(Ὁ)δέποτε ἤσθάνθην τόσην στενοχωρίαν εἰς τὸν 70ατῆ θίον μου, ὅσην κατ' αὐτάς. Ὅλοι μὲ θιάζουσι ν' ἀπαντήσω (μετὰ τετραετίαν ὄλην) χάριν τοῦ γοήτρου τῆς Μοῆς...» (Κράτ. Ἀληθ. 190). Ὁ ἐπιτάτης ἐσκότισε τὸν νοῦν του καὶ τοῦ ὑπεδαύλισε παλαιὰ πάθη καὶ ὀπηγόρευσε αὐτῷ τὰ συμβαίνοντα ἐν Ἀλβανίᾳ: διότι ποῦ ἐγνώριζεν ὁ Λευριώτης λατρός ταῦτα καὶ ὀνόματα διπλωματῶν καὶ μπήθησαν καὶ ἄλλα ἀπόρρητα: φίλος του, ἀνὴρ κατέχων ἐπίσημον θέσιν ἐν τῇ θεολογίᾳ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ, μαθὼν ταῦτα ἐπέτιμησεν αὐτῷ αὐστηρότατα: «Τί εἶναι αὐτὰ ποῦ ἔγραψες κατὰ τοῦ Κύβλογιου, ὅστις εἶναι ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης σου;» ἀπήντησε μὲ τὸ ἀλβανικὸν ὄρος: «Αἴ, ὦρέ, ἔτσι γίνονται: αὐτά, διὰτὶ νὰ μὲ πάρῃ τὴν θέσιν μου; Καὶ ὁμοῦ ὅταν ἐγὼ διορίσθην τὸ 1926 ἀρχιεπίσκοπος, αὐτὸς εἶχε τὴν θέσιν του: διότι ὡς Δυρραχίου ἐφημέριον ἀρχιεπίσκοπος, καὶ ὅταν ἔλαβον τὴν ἐντολὴν παρὰ τοῦ Πατρ. ἀποκριταρίου τῷ 1928 νὰ τὸν ἐκδιώξω ἐκ τοῦ ὄρους, ἦτο ἐκπιωτος (ὡς αὐτοχειροτόνητος μητροπολίτης) αὐτὰ διαλαμβάνουν τὰ ἐπίσημα γράμματα. Καὶ ὁμοῦ ἐγὼ τὸν ὀπεστήριξα καὶ ἔκτοτε ἦλθον εἰς ρῆξιν μὲ τὸν Χρῦσανθον: διότι ἀπήντησα: «Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με εὐ μὴ ἐκβάλλω ἔξω. Τὸ ἄγιον ὄρος εἶναι ἀσουλων». Ἐν τὸν σαγηνεύουν ἐπιφέρει: ἐοῦ ἔβλα ἐφήμερος, οὐκ Ἀρχιεπισκοπῆ, οὐδὲ ἔδρα καθηγητικῆ...» (Κράτ. ἀληθ. σ. 191). Πῶς ἦτο δυνατόν λοιπὸν ὁ ἀείμνηστος λατρός μετ' ὀλίγον νὰ γράψῃ ὅλων τὰ ἀντίθετα εἰς τὸν λιβελλον: ἦτοι νὰ δημοσιεύσῃ τὰς πρὸ 4ετίας τότε καταθέσεις τῶν ψευδομαρτύρων καὶ ἄλλας ἐκεῖνας τὰς συκοφαντίας, διὰ τὰς ὁποίας ὁ ἀναγνώστης καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀηδίας, ἀ, ἀουζητηταὶ ἀπέριψε τὸ ἐν θ)νικῆ δικαστήριον καὶ ἠθώωσέ με παμψηφεί δι' ἀπαλλακτικὸν βουλευμάτος, ἀφοῦ δις εἰς τὴν Μοῆν ἦλθε καὶ ἐπιμόνως ἐξήτασε τὰ πάντα (ὄλ. τὸ βούλευμα ἐνθ' ἄνωτ. σ. 179 - 181). Αὐτὸς ἐζήτησε νὰ μεταχειρισθῇ ἐναντίον μου ὡς 5πλον καὶ ὁ κ. Κουγίας, ἀλλὰ κατετροπώθη καὶ ἀπεχώρησε τῆς συνεδρίας τῆς φιλοσ. σχολῆς κατησχυμένος τῷ 1942, ὅτε διορίσθην καθηγητῆς τῆς ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἔδωκεν ἄφορμὴν νὰ πλέξουν τὸν ἐκπροπέστατον διὰ τὴν ἐθνικὴν καὶ συγγραφικὴν μου δρασίμ ὕμνον οἱ συνάδελφοι (εἰς 320 σελίδας τὸ Κράτ. τῆς Ἀληθ. περιέχει τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων ἐκεῖνων). Ὁ μακ. Σπυρίδων δι' ὅλα ταῦτα ἀπέθανεν ἐν μετανοίᾳ καὶ τελείᾳ πρὸς ἐμὲ συνδιαλλαγῆ καὶ ἤσχετο καθεκάστην, ὅσας ἡμέρας ὡς ἀρχιερεὺς διέτριψε εἰς τὴν Μοῆν, καίτοι δυσκολευόμενος ν' ἀνέλθῃ τὰς κλίμακας διὰ τὸ πρῆξιμον τῶν ποδῶν καθηλωμένος ὢν. Ὁ Θεὸς συγχωρήσαι αὐτόν!

ρατηρηταί οί Ὀρθόδοξοί, ἀλλά λαμβάνουσι τὸν λόγον εἰς τὰς συζητήσεις, καταθέτουσι γνώμας καὶ δὴ ἡγοῦνται εἰς τὰς πομπάς — πρὸς διαπόμπειν, ἐπιτραπήτω νὰ εἶπω, τῆς Ὀρθοδοξίας — ἐν ἐπισήμῳ στολῇ. Παίζεται δυστυχῶς μία συμπαιγνία εἰς βάρος τοῦ ὀρθόδοξου λαοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, οὐ μόνον τὸ συμπροσεύχεσθαι μετὰ αἰρετικῶν ἀπαγορεύεται ἀδυστηρῶς ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων : « Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον ἀφοριζέσθω... » (Ἀποστ. καν. με') ἀλλὰ καὶ τὸ συντρώγειν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων πτερόν. Καὶ ὁμοῦς οὐδεὶς ἐνδιαφέρεται διὰ τοὺς κανόνας. Ἴδού πῶς : « Ἐρχισα τὰς ἐργασίας... ἐν Ἐθνεστον (ἢ Γεν. Συνέλευσις) διὰ κοινῆς θεησκευτικῆς τελετῆς εἰς τὴν Α' Μεθοδιστικὴν Ἐκκλησίαν. Θεησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ καὶ μέλη τοῦ συνεδρίου. — συνεκεντρώθησαν μετὰ τὰς λαμπρὰς στολὰς καὶ τὰ διάσημά των ἀντιπροσωπεύοντες 170 ἑκατ. Προτεστάντων καὶ ὀρθόδοξων πιστῶν ἐξ ἄλλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου καὶ ψάλλοντες ὁμοῦ : « ἐν Χριστῷ οὐκ ἔνι Ἀνατολή ἢ Δύσις » (« Ἀποστ. Ἀνθρ. » 25 - 8 - 54). Ἱερὰ ἀγανάκτησις συνέχει με διὰ τὸ κατάφωρον ψεῦδος καὶ τὴν πικροδλίαν τοῦ ἀποστολικοῦ ρητοῦ. Ἐκκλησίαι 161 ἔλαβον μέρος — τὸ πλῆθος τοῦτο εἶναι τῶν Διαμαρτυρομένων, οἵτινες ἔχουσι ἀναριθμητοὺς παραφυάδας τῆς διαμελισθεῖσης Ἐκκλησίας των. — Χῶραι 44, αὐτὸς ἦτο ὅλος ὁ κόσμος ὁ χριστιανικός· ἀλλ' ἀμέσως ἀναγινώσκωμεν : « Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἀτυχῶς ἀπουσιάζει. Ἐπὶ πλέον ὁ Καρδινάλιος Σικάγου σεδ. Σαμουήλ Στρίτς ἐκυκλοφόρησε φυλλάδιον εἰς 750 χιλ. ἀντίτυπα ἐναντίον τοῦ χριστιαν. τούτου συνεδρίου ». Ἄλλ' οἱ καθολικοὶ μόνον εἶναι περὶ τὰ 300 ἑκατ. ἐλησμόνησαν ὁμοῦ νὰ μὰς εἶπωσι διὰ τὰ 200 ἑκατομ. τῶν Ρώσων καὶ ἄλλων Σλάβων καὶ διὰ τὰ ἄλλα τρία Πατριαρχεῖα, ἀπερ ἠρνήθησαν νὰ συμμετάσχουσιν, ὡς καὶ τὴν Κύπρον καὶ οὕτως « οἱ Ὀρθόδοξοί ἄλλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου » περιορίζονται εἰς 8 ἑκατ. περίπου ! Ὅποιος διαδουκολισμός ! καὶ ὁμοῦς τὸ ἀπόστολον αὐτὸ ψεῦδος διεσπλάσθη διὰ τῆς ραδιοφωνίας ἀνά τὴν ὑφήλιον συμφωνοῦνται ψεῦ ! καὶ τῶν παρόντων Ὀρθόδοξων. Νὰ ὀνομάσω προδοσίαν τὸ πρᾶγμα ! « καὶ φημί κ' ἀπόφημι κοῦκ ἔχω τί φῶ ! » Καλῶς ἐποίησαν οἱ Ρῶσοι μὴ συμμετασχόντες, διότι ὡς μοὶ γράφει τις ἐκ τῶν δοκίμων κληρικῶν τῆς ἐν διασπορᾷ ρωσ. Ἐκκλησίας « ἐπίσημος συμμετοχὴ σημαίνει ἀναγνώρισιν ὑπάρξεως Ἐκκλησιῶν καὶ ἀρνησίν τοῦ ἐνιαίου τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ παγκόσμιον συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (ἀπερ συγκαλεῖ τὰ συνέδρια) ἀποτελεῖ ὑπερεκκλησίαν καὶ ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Καθολικὴ Ἐκκλησία συμμετέχουσα καταβιβάζεται εἰς τὸ ἐπίπεδον τελευταίας προτεσταντικῆς κακοδόξου αἵρέσεως (ὅπως οἱ Βαπτισταὶ κλπ.) » καὶ ἐπάγεται ὁ εὐσεβὴς ἐπιστήμων. « Δημιουργεῖται τοιοῦτοτρόπως κολοσσιαία σύγχυσις πρὸς βλάβην τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς πραγματικῆς ἐνώσεως τῶν χριστιανῶν « εἰς μίαν ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν » διὰ τοιοῦτους σοβαροὺς λόγους καὶ οἱ τοῦ ἐξωτερικοῦ Ρῶσοι ἀπέφυγον νὰ λάβουν μέρος.

«**Ἐν Χριστῷ οὐκ ἔνι Ἀνατολῇ καὶ Δύσει,**» ἡ τοῦ ρητοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «**Οὐκ ἔνι Ἰουδαίος, οὐδὲ Ἕλλην... πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἓστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ**» (Γαλ. γ', 28) αὕτη παρωδία ἐλέχθη, πρὸς Θεοῦ! διὰ τοιαύτην ἔνωσιν; Διατί θέλουσιν νὰ παρασύρουν καὶ νὰ ἐξαπατήσουν τὸν κόσμον, ὅτι συντελέσθη ἡ ἔνωσις καὶ οὐδεμία πλέον ὑπάρχει διαφορὰ; Εἶτα, ὅπως κατὰ τὴν ἐπακολουθήσαν πομπὴν—ἱερὰν δὲ ἀπεκάλεσαν—1600 σύνοδοι ἐν χορῷ ἐφαλλεν «**Ὁ Χριστός, ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου,**» εἶναι πράγματι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, τῶν διαφωνούντων *in capite et in membris*, ὁ Χριστός; Καὶ εἰς τὴν πομπὴν ταύτην ἐπροσηγοῦντο οἱ πάντε πρόεδροι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου, ὃν πρῶτος ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρας, ἔ ἐν μέρει καὶ ἐν τῷ συνόλῳ «**μεταμορφωμένος**» αὐτὸς Κερκυραῖος! Πῶς δὲν εὐρέθη χριστιανός τις νὰ ἐπιτάξῃ αὐτῷ τὸν φοβερὸν ἐξορκισμόν: «**ἀποτάσῃ τῷ Στανῶ.. καὶ πάσῃ τῇ λατρείᾳ αὐτοῦ καὶ πάσῃ τῇ πομπῇ αὐτοῦ;**» Διερωτῶμαι λοιπὸν τίνι συντάσσεται ὁ ἀρχιεπίσκοπος, οὗτος ὁ μὴ ἀρκουθεὶς εἰς τὸν τίτλον τοῦ μητροπολίτου, ὃν διὰ βίου ἔφερον ὁ διακεκριμένος ἀποκριστὰς ἐν Εὐρώπῃ, ὁ μακαρίτης Γερμανός; Ἀνέγνω θεθαλίως εἰς τὸν «**Ἀπόστολον Ἀνδρέαν**» τοῦ Αὐγούστου (ἀριθ. 65 ἂν δὲν ἀπατώμαι) εἰς ἀνταπόκρισιν ἐκ Γερμανίας, ἀποσταλείσαν ὑπὸ ἐφημερίου τῆς ἑλλην. ἐκκλησίας. Ἐν αὐτῇ μεταφράζει λόγον τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν τῆς Γερμανίας Διαμαρτυρομένων περὶ τῆς θείας λειτουργίας, ἐν ᾧ πρὸς ταῖς ἄλλαις βλασφημίαις καὶ ἐρεσχελίαις λέγει καὶ τοῦτο, ὅτι ἐτόλμησε νὰ ἐκτομίσῃ ὁ ὁμιλητής, ὅτι πολλάκις διέκοπτε τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν «**διὰ νὰ πῆν τὸν καφέ**»!! (sic) Μακρόθυμα Θεέ! Πῶς δὲν ἔρριπτες κεραυνοὶ κατὰ τοῦ θεοπαίκτη αὐτοῦ! Καὶ ὅμως μὲ αὐτοὺς ἔκαμαν τὴν ἔνωσιν οἱ καλοὶ μας ἄρχιερεῖς καὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου πρὸς κατασχύνην τοῦ χριστιανικοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος, δι' ὃ ὁ Χριστὸς ἔχυσε τὸ πανέντιμον αἷμα του, διότι αὐτὸ ἐπίστευσαν τὰ ἑκατομμύρια καὶ δεσκατομμύρια τοῦ κόσμου, ὅταν ἠνωτίζοντο εἰς τὸ ραδιόφωνον τὸ σὺνθημα: «**ἐν Χριστῷ οὐκ ἔνι Ἀνατολῇ καὶ Δύσει!**» Ἴδου ἡ παγίς εἰς ἣν παρέσυραν οἱ Διαμαρτυροῦμενοὶ τοὺς Ὁρθοδόξους, εἰς ἣν ἔπεσαν ὡς ἀγράμματοι αἱ ἀντιπροσωπεῖαι. Ὅτι τοῦτο εἶναι ἀληθὲς παραθέτω τὴν ἐν τέλει τοῦ συνεδρίου δῆλωσιν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν: «**Τώρα εἰσέρχομεθα εἰς ἄλλο στάδιον. Ἄφοῦ ἐδιδάχθημεν περισσότερα διὰ τὴν ἐνότητά μας ἐν Χριστῷ, θὰ ἦτο ἀνυπόφορον νὰ εἰμεθα διηρημένοι. Αἱ δυνάμεις, πρὸ χωρῖζον τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' ἀλλήλων εἶναι ἰσχυραὶ»** (Ἀποστ. Ἀνδρ. 5-9-54) Νεὶ μὲν ὁ σεβ. ἐπίσκοπος Ε. Μπέλγκραδ τῆς Νορβηγίας εἰς τὸν ἐπισφραγιστήριον λόγον τοῦ Συνεδρίου θεθιασμένως πως «**ἔφηκα νὰ νοηθῇ,**» ὅτι ἡ ἐμμονὴ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἀποφίν των, ὅτι ἡ ἔνωσις τῶν χωρισμένων Χριστιανῶν ἀπαιτεῖ ἐπιστροφὴν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον κληρονομίαν¹⁾ ἀλλὰ τὴν πνευγηρὰν ταύτην φωνὴν ἤκουσαν μόνον οἱ σύνοδοι, ἐνῶ τὸ σκληροτῆριον σὺν-

¹⁾ Εἰς ἡμερησίαν ἀθηναικὴν ἐφημερίδα εἶδον τὴν κατατεθεῖσαν γνώμην τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικής κ. Μιχαήλ, ἐνταῦθα ὅμως ἐν τῇ ἐκτεταμένῃ ἐκτίσει ἡ ὁμηροσεύει τὸ Οὐκ. Πατριρχεῖον δὲν ὑτάρχει!

3

205

ΕΤΟΣ ΙΘ' (τετάρτος 4ον)

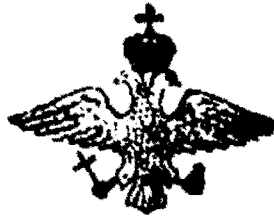
1954

ΑΡ. 25-216

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ = = ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γιὰ τοῦτο καί μέ δίκαιον
κῆλον καί περιβόλι.

τῆς Παναγίας Δέσποινας
τὸ ὀνομιζοῦν Κλη.
(Καισάριος Δεσπότης)

ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΕΠΤΑΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ (†1940)
ΙΑΤΡΟΣ - ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐν Βόλῳ
Ἰούλιος - Αὐγούστος 1954

Διαρθωντῆς - Ἰδιοκτιῆτης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ
Κοραή 47 ἐν Βόλῳ

Ἐπίτιμος συντάκτης ἸΩΑΝΝΗΣ ΣΠΑΘΑΡΗΣ - Καθηγητῆς τοῦ Α' Γυμνασίου Ἀργένων Βόλου

Μητροπολίτου Κορυθαῖς
κ.ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΔΑ (Λαυριώτου)

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ Ἡ ΠΑΓΙΣ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

Ὁ θεοπέσιος Παῦλος ἔγραψε πρὸς τὸν Τίτον: «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξίστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. γ' 10). Τὸν χρυσὸν τοῦτον κανόνα, ὃν αἱ ἱεραὶ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι ἔτι ἀδυστήροτερον ἐξέθεοντο, οἱ νεώτεροι Ἕλληνας τελείως ἐλησημόνησαν, καὶ φοβερὰ καὶ ἀνίατος συνεδρομανία ἐκυρίευσεν αὐτοῦς. Τί κατώρθωσαν ἐπὶ 30 καὶ ἐπέκεινα ἤδη ἔτη πορευόμενοι τὴν στρεβλὴν ὁδὸν εἰς τὰ συνέδρια τῶν αἰρετικῶν; ἐπέτυχον ἕνα ἐξ αὐτῶν νὰ κάμωσιν υἱὸν φωτός; ἢ μήπως αὐτοὶ γίνονται υἱοὶ γενένης; Νομίζω, ὅτι οὐδὲν πρᾶλλομαι θαυμάσιος τὸ δεύτερον. Τὸ θέρος τοῦ 1939 εἰς δεξιῶσιν τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ Γρέγοιρε εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν τελετῶν τοῦ ἐθνικοῦ Παναπιστημίου, ἐμίλησεν οὗτος ὑπὸ πνεῦμα ἐνωτικόν, ἀποδιδοῦς τὰς εὐθύναις εἰς τε τοὺς Ἀνατολικούς καὶ Δυτικούς. Λαβὼν τὸν λόγον ὁ καθηγητῆς τοῦ κανονικοῦ δικαίου κ. Α. Ἀλιβιζατος, κοῦχί, λέγει, ἀμφότεροι, ἀλλὰ μόνον οἱ πείσιμονες Ἀνατολικοὶ εἶναι αἴτιοι τοῦ σχίσματος». Ἐμείναν πάντες ἐμβρόντητοι καὶ ὁ παριστάμενος ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τῆς συνόδου «ἀκὴν ἐγένοντο οἰκῆ!» Τὸ σκάνδαλον ἦτο μέγα καὶ ἔγραψαν μόνον αἱ τῶν Πηλοσημεριολογιτῶν ἐφημερίδες, ἀελοπέλας, ἤλθον εἰς τὴν Ἐλεύθερον νὰ με συναντήσῃ ὁ νεοφώτιστος Ἀγ-

γλος Ιερέως Δαυίδ - Δημήτριος Μπαλφούρ μοι εκόμισεν. Είχον μόλις φθάσει ἐξ Ἀλβανίας. Μοι ἐξιστόρησε τὸ γεγονός καὶ προσέθηκεν ἀμέσως, «ἐπειδὴ, σεβασιμώτατε, εἴθε ἐ κατηχητὴς μου καὶ μὲ ὠδηγήσατε εἰς τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς δηλῶ, ὅτι φεύγω ἀπὸ τοιαύτην ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, θὰ εἶμαι παλαιοτομερολογίτης!»

Ἀναγινώσκω εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς «Ἐκκλησίας», ἐπιστήμου ὄργάνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κέρειον ἀρθρον τοῦ καθηγ. κ. Βασ. Ἰωαννίδου. «Ἡ ἔνωσις τῆς ὀρθόδοξου καὶ Ῥωμαιοκαθολικῆς». Ἐφθασα εἰς τὸ μέσον καὶ ἀηδίασα. Γράφει: «Μετὰ τῶν Ῥωμαιοκαθολικῶν δὲν μᾶς χωρίζουσιν ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, εἴτε δογματικὰ εἴτε εἰς τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας ἀναγόμενα, πλὴν ἑνὸς μόνου τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα...» (ἐτ. ΛΑ', 1954, σ. 202) Καὶ ὁ θεολόγος αὐτὸς ἔχει ὀρθῶς ἢ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ἐν Ἑθνοτικὸν συνέδριον τῶν Πρωτοσιαντικῶν. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τὸ συνέδριον αἱ γνώμαι εἶναι διτηρημέναι, ἐπαναλαμβάνω κατὰ παράκλησιν φίλων ὅσα ἐδημοσίευσσα, ὅτε τῇ 1939 ἐπανήλθον ἐκ τῶν συνεδρίων τῆς Ἀγγλίας. Μεταξὺ ἄλλων ἔγραψα καὶ ταῦτα:

«Οἱ Ὁρθόδοξοι εἶχον ἑνιαῖον μέτωπον καὶ οἱ τῶν 4 πατριαρχῶν ἀντιπρόσωποι. οἱ θαλάκκιοι ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ διασπορᾷ Ῥώσοι καὶ οἱ Γαλλοὶ πρὸ πάσης συζητήσεως συνεργούμενοι εἰς ἰδιαίτερας συνελεύσεις ἐκάνονίζον τὴν θέσιν αὐτῶν ὡς πρὸς τὰ συζητούμενα θέματα καὶ τοῦτο ἦν εὐχάριστον, διότι ἡ Ὁρθοδοξία ἐμείναν ἀπρόσβλητος εἰς τὰς ὀριμαίας ἐπιθέσεις ἐνίων διχμαρτυρομένων»

Εἰς μίαν τῶν συνεδρίων τούτων συζητουμένου τοῦ θέματος κατὰ πόσον διὰ τῶν τοιούτων ἐν Ἑυρώπῃ συνεδρίων προάγεται τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδὼν διτηρημένας τὰς γνώμας, τοῦ μητροπολίτου Παρισίων Εὐλογίου, ἐξάρχου πατριαρχικοῦ τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ Ῥώσων διαβλεπόντων πρόθεον μεγάλην, εἶπον τὰ ἔξης περίπου.

«Χαιρετίζω τοὺς ἀγίους συνέδρους καὶ τόσον σαφοῦς θεολόγους ἐκ μέρους τῆς νεοσυστάτου ἀλβανικῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν νέα ἀλλὰ καὶ καλαῖα ἐν τοῖς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας ἀγῶσιν ἐν τῷ διασχίσει αὐτῆς πολυοδύνῳ χριστιανικῷ θίῳ, ἐμφανίζεται ἤδη ὡς ἐκλεκτὴ τοῦ Χριστοῦ νόμφη, διαφυλάξασα ἐναντίον ποικιλιωμένων ἐχθρῶν ἀκηλίεωτον τὴν ἀγιότητα τῆς πίστεως, καὶ ὡς τοιαύτη, εἴπερ τις καὶ ἄλλη, ἔχει λόγον νὰ εἶναι ὑπερήφανος καὶ νὰ ἔχη ἔγκυρον γνώμην. Καὶ ἄλλοτε οἱ τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτορες ὅτε ἔδλεπον ἐπιχειρήσασθαι τὴν πτώσιν αὐτοῦ ὑπὸ τὰ πλήγματα τῶν βαρβάρων, ταύτην τὴν ἐσφαλμένην ὁδὸν ἠκαλοῦθησαν, προσκαλούμενοι ὑπὸ τοῦ Πάπα πρὸς ἔνωσιν Ἐκκλησιῶν. Ἄλλ' οὐκ ἔπραξον. Δὲν εἶναι ἔρα ὀρθὴ ἡ ὁδός, ἣν ἀκολουθεῖται. «Οἱ διψῶντες πορεύεσθε ἐπ' ὕδαρ», λέγει ὁ προφήτης Ἠσαίας, καὶ οἱ πείσονται πορεύονται εἰς ἱατρὸν καὶ οὐχὶ αἱ κελῶς ἔχοντες. Ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἡ μήτηρ πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ὅθεν πᾶσαι αὐταὶ ἔλαβον τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἔχει δικαιοῦματα ἀπράγρακτα καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτῆ νὰ καλέσῃ πρὸς ἔνωσιν τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας, παρακατακείσασ τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ ἀπεκλινοῦσας πρὸς διαφόρους ἑτεροδοξίας. Ἡμεῖς καυχώμεθα καὶ δικαίως, ὅτι ἐτηρήσαμεν ἀπαραχάρακτα τὸ δόγμα

καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις καὶ ἔχομεν ἐκδηλότερον τὴν ἐν τῇ λατρείᾳ τελετουργικὴν τῆς ἁγιαζούσης χάριτος τύπον, καὶ τὴν χριστιανικὴν πολιτισμὸν ἀκραιφνέστερον. Προσελήθευσαν λοιπὸν πρὸς ἡμᾶς, πρὸς τὸ φῶς τῆς Ἀνατολῆς, οἱ τῆς Δύσεως ἀρσιάρχαι καὶ οἱ τῆς πλάνης αὐτῶν διδάσκαλοι, ἵνα ἐν μέσῳ γενόμενοι τῶν πραγμάτων ἐπιγνώσιν ἀκριβέστερον τὴν ἀλήθειαν. Τὸν τρόπον τοῦτον ἐπεχείρησαν τὸ πάλαι νὰ ἐγκαινιάσωσιν οἱ τῆς Τυβίγγης Θεολόγοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου πατριάρχου Ἱερεμίου, ἀπευθύναντες τὰς γνωσιὰς ἐπιστολάς καὶ καταμαθόντες παρ' αὐτοῦ τὰ ἡμέτερα θεολογικὰ δόγματα. Συνεχίσται αὐτῶν μετ' ὀλίγον ἀνεφάνησαν οἱ ἄγγλικανοί, εἴτινες ἐπὶ 300 ἤδη ἔτη, καὶ δι' ἐπιστολῶν καὶ αὐτοπροσώπως ἐπισκεψάμενοι καὶ περιηγησάμενοι τὰς ὀρθοδόξους Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας καὶ διὰ θάτους ἐμπελατήσαντες καὶ ἐνημερωθέντες περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πάντων, ἐμφανίζονται νῦν ἔγγυς ἡμῶν προσκείμενοι καὶ διατεθειμένοι ἀνεπιφυλάκτως νὰ ἀποδεχθῶσι τὰ μέχρι τοῦ σχίσματος θεσπισθέντα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ (ὡς εἶπέ μοι ὁ τοῦ Ἰλδοστέρ σοφὸς ἐπίσκοπος καὶ καθηγητὴς ἐν Ὀξφόρδῃ). Διὰ τοῦτο ἡ ἀντιστροφή αὕτη ; διὰ τὴν ἀκολουθοῦμεν τὴν ἀνάγκη δόξαν, ἣν ὁ γνωστὸς τελευταῖον καινοτόμος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως πρῶτος ὤψευσε μὲ ἀλέθρια ἀποτελέσματα ; διὰ τὴν περιάγομεν ἐπὶ βίτου τὴν ὀρθοδοξίαν, ἧκου ἱερατικῆς εὐδὲ θαυμαστῆς ἔχει ; ἢ ἠρχίσασμεν ἀνεπιγνώτως νὰ ἀμφισβητήσωμεν περὶ τῆς ὀρθότητος αὐτῆς καὶ ἐρχόμεθα νὰ φωτισθῶμεν παρὰ τῶν πολεμίων αὐτῆς ; Ὡς Ἀγιορείτης ἐπὶ 45 ἔτη διαμείνας εἰς τὴν Μαγίστην Λαύραν, εἶδον πλείστους Εὐρωπαϊκοὺς Θεολόγους ἐπισκεψαμένους τὴν διδραχμὴν καὶ τὸ μουσεῖον αὐτῆς. Οὐδένα τούτων εἶδον νὰ ζητήσῃ ἔστω καὶ περιέργως νὰ παραστῇ εἰς τὰς τελετὰς καὶ νὰ προσκυνήσῃ ἐν τῷ ναῷ ὡς χριστιανός, πλὴν τῶν Ἀγγλικανῶν. Ἐν πακοιήσει οἱ διαμαρτυρόμενοι φρονεοῦσι, καὶ αὐτοὶ οἱ παλαιοκαθολικοί, ὡς διεκήρυξεν ὁ ἀείμνητος δογματικὸς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ζήκος Ρώσης. οἱ οὐδὲν δύνανται : νὰ διδαχθῶσι παρὰ τῶν ἀνατολικῶν, καὶ οἱ μόνον αὐτοὶ, ὡς σοφοί, κατέχουσι τὴν πᾶσαν εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν. Ἴσως ἡμεῖς νὰ μὴ δυνάμεθα ομικροί τε καὶ ὀλίγοι ὄντες νὰ πρὸς τῆσιν αὐτοῖς τὸ ἔκπαυλον τῆς ὀρθοδοξίας μεγαλεῖον, ἴσως νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ ἀντεπεξέλθωμεν εἰς τὰς τόσας διανοητικὰς τῆς ἀληθείας, εἰς τὰς σοφιστικὰς αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν δὲν παραπέμπομεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀνάθετον πηγὴν τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων, εἰς τὰς ὀρθοδόξους ὁμολογίας, ἐν αἷς τόσῳ σαφῶς τε καὶ συντόμως ἐκτίθενται τὰ δόγματα καὶ αἱ παραδόσεις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ; διὰ τὸ τέλος δὲν καθιστῶμεν αὐτοῖς γνώρισμα τὰ πολυπληθῆ ἐγκειρίδια δογματικῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρώσων θεολόγων ; Γὰρ πάντα εἶγε εἰλικρινῶς ἐφίενται : νὰ καταμάθωσι τὰ ἡμέτερα, προσετάρταν αὐτοῖς εἶσι καὶ ραδίως μαθητὰ καὶ γνησιώτερα ἢ αἱ ξενόφωνοι ἡμῶν λαλῆαι καὶ τὰ δοθησὶ κηρύγματα. Ἴσως λοιπὸν ἢ μόνον διὰ τὴν ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἀληθινὴ δόξος ἢ ἀγούρα εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν. Ὁμολογῶς κἀγὼ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀρχὰς κατέθεσα ἐμπροσθεν τῆς ἐπιτομῆς ἐπὶ τῇ δόξει τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας πραγμασίαν. Ἐπὶ ζητήματος οὐκ ἴσως ἐκτιθεμένου παρὰ τοῖς ἡμετέροις δογματολόγοις ἢ μάλλον εἰπεῖν ἄλλοι, ἀπερὶ τῆς ἐκτίσεως τῆς θεοπειθείας ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ.

Ἡ αὐτὴ ὀνομάζεται ἡ ἐνέργεια αὐτῶν τῶν συνεδρίων οἰκουμενικῆς

ἀπὸ τῆ καθολικῆ Ἐκκλησίας οὐ μόνον ἀπέχει, ἀλλ' ἀγρίως ἐπειθείται. ὡς τελευταίον διὰ διτόμου συγγράμματος γραφέντος ὑπὸ σοφοῦ Ἰησοῦτου καὶ κυκλοφοροῦντος ἐν Ἐδιμβούργῳ. *) Δριμότατα εἰς φέγει καὶ τοὺς ὀρθόδοξους ὡς προδιδόντες εἰς παραχωρήσεις καὶ οἰκονομίας καὶ ὡς ἐνοχίας ἐκείτους ἐν τῇ λατρείᾳ πρὸς τοὺς διακρυρωμένους». Μακεδονία Θεοφάνης 8-9-37.

Πολλοὶ ἐν τῷ συνεδρίῳ ἐπεκρέτησαν τὰ λεγόμενά μου καὶ ἀνεχωρήσαμεν τὴν ἐπομένην. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἐπέτρεψαν οἱ ἐγκάθετοι Ἀγγλικανῶν τὴν δημοσίευσιν τῆς ἑμιλλίας ταύτης, ἀλλ' ἐν Θηβόκῃ, εἶθεν διηλθον ἐπιστρέφων εἰς Κορυθαίαν, κατῴρθωσα νὰ δημοσιεύσω τὴν τε ἑμιλλίαν καὶ τὰς ἐντυπώσεις μου. ἐν ἐκτάσει δὲ ἐπειτὰ εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν Τιράνων εἰς τὴν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐκθέσιν μου. Μετ' ἐμὲ ἔγραψεν ὁ συμπαραστάτης ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀγαπητὸς συμφοιτητῆς μου καθηγητῆς κ. Π. Μπρατσιώτης καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ μακαριστὸς Πατριάρχης Νικέλας, ἀμφότεροι δηλ. ὑπὲρ τῆς μὴ μεταβάσεως εἰς τὰ συνέδρια.

Μετ' οὐ πολὺ ἀπρόοπτον γεγονός ἐπείσε καὶ τὸν μακ. ἀρχιεπίσκοπον Χρυσανθὸν νὰ συμφωνήσῃ ἀπολύτως μεθ' ἡμῶν. Εἶναι τὸ ἔξης: ἀπ' ἀρχῆς οἱ Ὀρθόδοξοι εἶχον ἀξιώσει παρὰ τῶν Ἀγγλικανῶν νὰ συντάξωσι τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἐφ' ὅσον τὸ μὲν 39 ἄρθρα εἶναι προτεσταντικὰ τὸ δὲ εὐχολογιῶντων δὲν εἶναι συμβολικὸν βιβλίον. Ὁρίσθη τριμελής ἐπιτροπή, ἣτις μετὰ πενταετίαν ἔλην ὑπέβαλε τὴν ἐκθεσιν «Περὶ τῆς πίστεως τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἣν ἀουζητητὶ παραδέξατο ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κανταβριγίας, παρὰ τὰς σφοδρὰς διαμαρτυρίας 2(11) κληρικῶν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀφελέστατα ἀπήντησεν «Αὐτὰ πιστεύομεν!» Τίνα δὲ ταῦτα; ἀρνησις τελεία ἔλων σχεδὸν τῶν Ἱερῶν δογμάτων τῆς Ὀρθόδοξου ἡμῶν πίστεως: «Ἀπλῶς καὶ μάλιστα ρητῶς ἐπιτρέπει τὴν ἀρνησιν τῆς ἐκ Παρθένου συλλήψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τὴν σωματικὴν αὐτοῦ ἀνάστασιν, ἐπιτρέπει ἕκαστον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου (τῆς πίστεως) νὰ μεταφράζηται «συμβολικῶς» καὶ ἐπιτρέπει μίαν ἀντίληψιν περὶ τῆς Ἀποκαλύψεως ριζικῶς διάφορον τῆς ἐν τῇ Γραφῇ καὶ παραδόσει τῆς Ἐκκλησίας ἀποδεκτῆς». Καὶ ἐπιφέρει πρὸς δικαιολογίαν: «Θὰ ἠθέλομεν νὰ δώσωμεν μᾶλλον ὕγια θεμέλιον καὶ πτωχὸν ὑπερκοδόμημα ἢ νὰ δώσωμεν ἐπιβλητικὸν ὑπερκοδόμημα ἐπὶ σαθρῶν θεμελίων. Ἐνταῦθα ὑποβάσκει πολλὸς κίνδυνος ἐν ταῖς ἐξωτερικαῖς τελευταῖς καὶ ὠραῖαις ἑμιλλίαις περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὅστις συγχλύπεται προδοσίαν τῆς πίστεως τοῦ Ἐὐαγγελίου!» *) Μετὰ τὸ ἀποτρόπαιον

1 Ὁρθῶς παρατηρεῖ τελευταίον καὶ ὁ καθηγητῆς τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης κ. Βασ. Ἐξαρχος, ὅτι «ἡ συνείδησις τῆς ἐνιαίας ἐκκλησίας ἔχει δώσει εἰς λέξιν κοινωμένην τὴν πνευματικὴν ἔννοιαν, καθ' ἣν ἐν ἐνυθέσει πρὸς τὰ «ἔθνη» καὶ πρὸς τοὺς «βερβέρους» καλεῖται «οἰκουμένη» ἢ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καθόλου καὶ μάλιστα ἢ μὴ αἰρετικῆ» [Ἐκκλησία ἐτ. λα', 1954, σ. 50]

*) Ταῦτα γράφει ὁ Α. G. Herbert μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Church Union ὅστις συνέταξε τὸ κείμενον περὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς δογματικῆς ἐπιτροπῆς καὶ μεταφράζει: ὁ

Ἄρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΘΗΜΕΛΙΑ

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΚΑΝΟΝΑ

Ἀνδρέου Κρήτης.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ 146)

ΦΑΗ ΣΤ'. Ο ΕΙΡΜΟΣ

«Ἐβόησα, ἐν δλῆ...»

Ἡ ἔκτη ᾠδή, εἶναι ποίημα τοῦ Προφήτου Ἰωνᾶ, μὲ τὴν ὁποίαν εὐχαριστεῖ τὸν Θεόν, διότι τὸν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους καὶ παραητεῖται περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Εἶναι δὲ γεγραμμένη αὕτη εἰς τὴν Προφητείαν του. (Νικοδήμου τοῦ ἀγιορῆστου Ἑορτοδρόμιον, Βενετία 1836, σελ. κβ'). Βλέπε Ἰωνᾶ, β', 3: «...Ἐβόησα ἐν θλίψει μου (εἶπεν ὁ Ἰωνᾶ, πρὸς τὸν Θεόν, ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους) πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου, καὶ εἰσήκουσέ μου ἐκ κοιλίας ἴχθου κραυγῆς μου, ἤκουσας φωνῆς μου...». — Ὡς καὶ εἰς τοὺς προη-

γουμένους Εἰρμούς, οὕτω καὶ εἰς τὸν παρόντα Εἰρμόν τῆς ΣΤ' ᾠδῆς, ὁ ἱερεὺς ποιητῆς χρησιμοποίησε τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς ᾠδῆς, εἶναι εἶναι ἐνταῦθα, λέξεις εἰλημμένοι ἐκ τῆς ᾠδῆς τοῦ Ἰωνᾶ (Ἰωνᾶ β', 2 - 10). — Ἡ πλοκὴ τοῦ νοήματος τοῦ εἰρμοῦ τούτου εἶναι εὐχαριστήριος πρὸς τὸν **εὐκτεῖρμονα θεόν** ἀναφορὰ, ἢ προσευχὴ, διὰ τὴν λύτρωσιν τῆς ψυχῆς (=εὐσησῆς) τοῦ, διὰ τοῦ Μ. τούτου Κανόνος, προστευχομένου ἀνθρώπου.

1. «Τὰ δάκρυα, Σωτήρ...».

Ὡς ἀνέφερον εἰς τὸ σχόλιον τοῦ ἰου τροπαρίου τῆς Α' ᾠδῆς τοῦ Μ. Κανόνος, καὶ εἰς ἄλλα τροπάρια, πένθιμον καὶ κλαυθμυρῶν εἶναι τὸ περιεχόμενον τοῦ

τοῦτο τῶν Ἀγγλων κήρυγμα ἔπαυσαν νὰ στέλλουν εἰς τὰ συνέδρια ἀντιπροσώπους καὶ μόνον 1 - 2 φορές ὁ Δαμασκηνὸς διὰ πολιτικούς λόγους ἔστειλεν ὡς καὶ ὁ νῦν ἀρχιερατεύων. Οὗτος παρὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἱεραρχίας ἐπιμένει καὶ πάλιν νὰ στέλλῃ. ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, γνωρίζετε τί ποιεῖτε; ὅτι ἀπωλέσατε τὴν οἰκουμενικὴν κυριαρχίαν ὡς ὀρθόδοξοι, ὡς Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία καὶ παραδώσατε αὐτὴν εἰς τοὺς διαμαρτυρομένους, οἵτινες ἀγροῦσι καὶ φέρουσιν ὄμναι, ὅπου θέλουσιν διὰ νὰ δείξωσιν εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ἔχουσι τὰ σκήπτρα; καὶ εἴταν καλῶσιν αὐτοί, ἐννοεῖται, ὅτι θέλουσιν νὰ σᾶς πάρουν μὲ τὸ μέρος αὐτῆ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Τί ποιεῖτε λοιπόν; Τί θὰ ἐλάγετε ὡς Ἕλληνας, ἐάν οἱ κουκουέδες σᾶς προσεκάλουν εἰς τὰ βουνὰ νὰ συζητᾶτε περὶ ἐθνικῶν πραγμάτων, παρὶ τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος; Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰ συνέδρια.

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Τιμόθεος ἐν Νέα Σιῶν τόμ. ΑΔ', 1939, σ. 446—7 ἄλλος ὁ τόμος αὐτὸς ἀπὸ τοῦ Μαξίμου γράφει ἀνάκλινεν τῆς ἐκθέσεως καὶ τὰς κρίσεις δικαστικῶν θεολόγων Ἀγγλων, οἵτινες ἐξηγήθησαν κατὰ τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι ἐπρόβλεπε τὴν πίστιν. Ὅρα δὲ τὸ σκότος ὅπερ καλύπτει τὸν νοῦν αὐτῆς, εἴταν ὁ Herbert λέγει, ὅτι εἶναι προδοσία τῆς πίστεως τοῦ Ἐδαγγελίου τὸ νὰ πιστεύωμεν διὲ ὁ Χριστὸς ἀνάστη, καὶ ἐάν ἀκούει τὸν Παύλον λέγοντα: καὶ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν, εὐρισκόμεθα δὲ καὶ φιλοσοφίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἤγειρε τὸν Χριστόν, ὅς οὐκ ἤγειρεν» Α' Κορ. ιε', 14.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Μητροπολίτου Κορυνησ
κ. ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΧΡΙΛΑ (Παυριώτου)

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΒΑΝΣΤΟΝ
ΠΩΣ Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΤΕΣΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ
ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΔΟΥΛΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛ. ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ!

Όχι γοι δυστυχώς ύπάρχουσι οί ευχευτοί νόες, οίτινες εν υποκειμένων υπο-
ματεύουσι τὸ εὖχος ἐυάρετης υποθέσεως. Συνήθως αὐτοὶ ἀλλως ἀρχονται καὶ
ὄχως διαφοροποιῶσιν τελεῖωνουσι. Πῶς συμβαίνει ἐν τῇ αἰῶνι ηἡμῶν τὸ τοιοῦτον;
Κατὰ κανόνα τὰ φηγήματα γίνονται ἐν τοῖς παρασηνίοις. Ἐπι τοῦ
υποσηνίου παρουσιάζεται τὸ ἀποτέλεσμα ὁ διαφοροποιῶσιν υποκειμῶσιν
Ἁγγλίας γόρδος Διοραξί Βιμονεργήδ, ὅσους - εἰρήθω ἐν παρόδω - ἐξυσηρε-
εθεσ τὴν Ἑλλάδα κακαιοχημένησ τὴν ἰδρυσί Μεράρης Βουζαφίας, Ἑλλά κατὰ
τὴν κατὰ τὴν εἰς Κίωρον ἡδέεθεσ τὴσ ὑπὸ Ἑλλάδα ὑποθέσεσιν παρουσιάζουσι
ὑπο εἰς Γαλλίας, εἶπε τὸ ὑπεργάγην: « Ὁ νόμος διοικεῖται ὑπο ἀρχῶν
υποθεσῶσιν, κατὰ εὖχην τὰ ὅσους γαντάρονται εὖχην, οἱ ὅσους
δὲν εὖχουνοὺν τὸ βέγμα τὴν εἰς τὸ παρασηνίον »). Ἐνεύθωσιν φη-
γῶν ἐνεύθωσιν εἰς τοὺς συνέδρους ἢ παρουσία τὰ ὑποδρου τὴν Ἁνω. Ποιτικῶν
κ. Αἰφενχάσιν. Οἶκος εἶπε καὶ τὰ εἰς:

« Ἡ εὖχην τὴσ εἰς τὰ ἀποδείξῃ, οἱ οἱ ἄνθρωποι διαφοροποιῶσιν δύνασιν
καὶ εὖχουνοὺν ἀρμονίως διὰ τὸ κατὰ τὸν... » Ἡ ἀρμονία τὴν εὖχουνοὺν τὴν
νευματικῶν υποθημάτων εἶναι ἰδιουτέρως ἐπισημῶσιν τὴν εὖχην κατὰ τὴν
κί ὑποθεσῶσιν τὴσ κυρνωσιν ἀποθέσεσιν εἰς τὴν βαρβαρὸν κακαιοχημένησ
ἡγευθῶσιν καὶ εἰς οἰσεσῶσιν. Αἱ ὑποθεσῶσιν εἰς τὸν ὑποαγάγην
τὴν βαρυτέρων κακαιοχημένησ τὴν νευματικῶν ἀφίωσιν, αἱτινες ὑπερβά-
ουσι τὴν υποκειμένη ἡγευθῶσιν, τὰ συμβάθουσιν τὰ μέγιστα εἰς τὴν ὑπο.

θεῖν εἰς δικαιοσύνης καὶ εἰς ἐλευθερίας κατὰ τὴν σημερινὴν κρίσιν δι' ἧς
μας ἔωσεν», φρονεῖ δὲ δεῖν ἢ κοινὴν ἀποβουλήν τῶν ἐλευθεριῶν καὶ
ὑποδείξει τὰ συνέτηκα εἰς τὴν ἐρήνευσιν τοῦ τόπου. Δὲν ἔχει δὲ ἀποβουλήν,
εἶπεν, εἰς τὰς βόμβας καὶ τὰ ἐπιχειρήματα, «μόνον ἢ οἰεῖται εἰς τὸν θε-
ὸν μετακινεῖ ἔργον».

Ὁ ἀνεπιδοκίμως τῆς κοινότητος ἐνταῦθα ἠθέλησεν ἰσχυρῶς
εἰς ἐπίστασιν κατὰ τὸν μετὰ τὴν ἐκείνην ἐκτελεσθῆναι τὴν συνέτηκα πρὸς κοιν-
οὺς ἐταίρους. Βεβαίως ἐπιδοκίμως τὴν ἐκείνην ἐκτελεσθῆναι τὴν ἀνεπιδοκίμως
τῶν ἑπιδοκίμων. Δίδωμαι δὲ ἢ ἄλλοι καὶ οἱ ἴδιοι ἀποβουλήν ἀποβ-
ουλήν εἰς τὴν ἐπίστασιν ἐπίστασιν καὶ ἐπιδοκίμως ἀποβουλήν
ἐταίρους καὶ ἐπιδοκίμως, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιδοκίμως τῆς κοινότητος πρὸς
κοινότητην ἐπιδοκίμως.

Μετ' ἀποβουλήν ὅπως ἀποβουλήν εἰς, δεῖ εἰς τοὺς ἐταίρους ἀποβουλήν τὸν Πρόεδρον
τόπος, ἀποβουλήν εἰς ἐπίστασιν πρὸς τὸν ἐταίρον ἐταίρον ἐκτελεσθῆναι, πρὸς ἀποβ-
ουλήν ἐπίστασιν. καὶ κατὰ τὸν ἐταίρον ἐταίρον καὶ τὸν ἐταίρον ἐταίρον πρὸς τὸν ἐταίρον
ἐπίστασιν ἐπὶ 1922 ἐπιδοκίμως πρὸς ἐπιδοκίμως καὶ ἐταίρον ἐταίρον ἐπιδοκίμως
ἐπίστασιν, ἀποβουλήν ἐπιδοκίμως ἐπιδοκίμως ἐπιδοκίμως καὶ ἐταίρον ἐταίρον
ἀνεπιδοκίμως ἐπιδοκίμως ἐπιδοκίμως ἐπιδοκίμως πρὸς ἀποβουλήν
ἐπιδοκίμως). Ἀλλὰ κοινότην ἐπίστασιν ἐπιδοκίμως εἶναι, οὔτε δὲ καὶ
ἐπιδοκίμως, καὶ ἀποβουλήν πρὸς ἐπιδοκίμως ἐπιδοκίμως τὴν ἀποβουλήν πρὸς
ἐπιδοκίμως ἐπιδοκίμως ἢ ἄλλοι ἀποβουλήν, καὶ ἢ ἄλλοι ἀποβουλήν εἰς ἀποβουλήν
ἐπιδοκίμως πρὸς τὸν ἐταίρον ἐταίρον ἐπιδοκίμως, πρὸς ἀποβουλήν ἐπιδοκίμως
ἐπιδοκίμως τῆς ἢ ἄλλοι ἀποβουλήν, καὶ ἐπιδοκίμως οὔτε καὶ ἐπιδοκίμως
ἐπιδοκίμως ἐπιδοκίμως ἀποβουλήν ἢ ἐπιδοκίμως ἐπιδοκίμως, ἀλλὰ ἐπιδοκίμως
ἐπιδοκίμως «ἐπιδοκίμως τὴν ἀποβουλήν» 1) Πρὸς ἀποβουλήν πρὸς ἀποβουλήν, οὔτε δὲ
ἐπιδοκίμως ἐπιδοκίμως μετ' ἀποβουλήν; Παρὰ τὸν ἐταίρον ἐταίρον ἐπιδοκίμως
ἐπιδοκίμως τὸν ἐταίρον ἐταίρον καὶ ἢ ἄλλοι ἀποβουλήν οἱ ἡμέτεροι ἐπιδοκίμως. Ἀποβουλήν ἐπιδοκίμως

διζήσιν τῶν μεγάλων καὶ διαφορῶν αἰρέσεων καὶ εἶν τερασίαν διαδοῦν εἰς Ἁγίας Γραφῆς, ἑορτάσαι : « Τὰ γεγονότα εαῦτα μαρτυροῦν, ὅτι ἡ θρησκευτικῆς αὐτῆς εἶναι γνησία, ὡθηλαία καὶ σταθερά, οὐχὶ θεωρητικῆ » καὶ οἱ κολλοῦσι τῶν μεγάλων καὶ κομμρέσεων συνέρχονται μετὰ προσευχῆς νὰ μελετήσων τὸν δυνατὸν τρόπον εἰς ἐφαρμογῆς τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν εἰς τὰς ἰσραηλιτικὰς κυβερνητικὰς ἐποδῆσεις. ἰσὸς δὲ οἱ αὐτοὶ οἱ εὐεὶ διωλοῦτως εἰς Χριστὸν ὡς ἑνεργὸν μέλος μιᾶς ἐκκλησίας.

Περὶ τῆς ἐπίσεως τῆς τῶν Ὁρθοδόξων ἀντιπροσωπείας ἐπέστη, οἱ ἦσαν ἀποστολῆς, μαρτυρῆς εἰς ἀληθείας καὶ διασημαί (!) τῶν συμφορημένων προσεβασμένων. « συμμετείχαν εἰς τὰς ἐπισημαί μετρητὰ καὶ ἑορτάσαι » , ἄρα δὲν ἦσαν ἰσραηλιτικῆς, ὡς εἶχαν ἐνεοχίην, καὶ ὁ ἀνταποκριτῆς εἶπεν « ἀποστ. Ἀνδρέου » (1-9-54) ἑορτάσαι : « Ἐξοδαθῶν ὅπως εἰς ἕν σημεῖον, οἶον ἡ γῆθησα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ βοηθήσῃ γῆθη τὰς Ὁρθοδόξους νὰ γένην ἀντισημαί ἰσραηλιτικῶν Ὁρθοδόξων » ! δητ. εὐσεβῆ Βαβυλωνία, εὐχρησ γῆθησῶν ! Ἁγῶν ἑορτάσαι δὲν αὐτὸ ἡ ἀντιπροσωπεία, ἀποστάσει νὰ θεαματικῆ καθεδέσασα εἶν γῆθησῶν δῆθησῶν. Παρα εαῦτα εἰς τὸ ἐπόμενον γῆθησῶν ἀνασημαί : « Ἡ συμμετοχὴ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ ἰδιατέρως τῆς ἀντιπροσωπείας καὶ διασημαί. ἰσὸν ἦτο ἑνεργὸς καὶ ἡ συμβολὴ αὐτῆς ἰσραηλιτικὸς διὰ τὸ ἑργον τῆς συνεχῆσεως ». Ἀυτῆ ὅπως εἶναι φανερά ἀντισημαί ἰσὸς τὸν ἀρχικὸν ἰσραηλιτικὸν, ὃν διεκῶσθεν ἡ ἰσραηλιτικὴ τῆς ἑλλην. ἰσραηλιτικῆς καὶ ἀποστάσει καὶ ὁ ἀνταποκριτῆς Πατριάρχης. Ἡ ἀντιπροσωπεία δυνατῶς δὲν ἐπέστη τὴν ἐνεοχίην, ἐνήρησι, διὰ γῆθησῶν τῆς, ἰσὸν καὶ γῆθησῶν ἑορτάσαι εἰς γῆθησῶν. Ὁ εἰσημαί ἰσραηλιτικὸς καὶ ἀποστάσει, ὁ ἐπόμενος Ε. Μωδῆθησῶν τῆς Νορβηγίας, ἐνεοχῆσ τὴν ἀντισημαί καὶ οἱ εὐεὶ τῶν Ὁρθοδόξων ἰσραηλιτικῶν τῆς ἐπόμενος ἐν ἀρχῆ δῆθησῶν καὶ ὁμοσημαί τῆς ἰσραηλιτικῆς καὶ ἰ. Καρπῆσῶν, οἱ ἀντιπροσωπείαν τῆς ἰσραηλιτικῆς καὶ ἰσραηλιτικῆς ἐπόμενος ἀποστάσει γῆθησῶν, εἶπεν τὸ ἀπὸ ἰσραηλιτικῶν : « οἱ ἑνωσις τῶν ἰσραηλιτικῶν δὲν οἱ ἦθησῶν νὰ συνεχῆσῶν διὰ γῆθησῶν καὶ ἀποστάσει », ἦθησῶν νὰ εἶπεν ἀποστάσει, ἰσραηλιτικῶν

χαίριν ἀβρογροσύνης ἀπέφυγεν. Ἐσιδουσιμῶς δὲ ἀνέφερε καὶ εἰν ἀουουσίαν τοῦ
 Ρωμαίουαθολογιστοῦ νόμου, ὅσοις ἀουουσεχεὶ τὴν ἀουουχουεον κχειουαγιαυ κέυν Χρῆστια-
 νῶν, ὡσεὶ νὰ ζουανεχὰ μβουε τοῦ οωεπι εἰς ἀουουσίαν τῆς ἡουορραγῆς τοῦ Μάρτυρος
 Ἐσέουα γεχθὲν ἐν Φλαουεσίᾳ ὑπὸ τοῦ Πάουα: **οὔδὲν ἔουοι ἡ εουαμεν** >>. Τόσε
 ἡναμὰ εθη ἡ ἀνειουορουουεσία νὰ δηγῶεθ ἡουεθῆμωσ (δουοερ ἔουορεσε νὰ οωρὰ ἡ
 ἐν ἀρηγῆ καὶ οὔχι εἰς τὴν τε γεουεαίαν ουνεδρῆου) **« οὔε ἡ ἔνωσις τῶν χουορι-
 ομῆτων Χρῆστιανῶν ἀουουκεὶ ζουοιουερογῆν εἰς τὴν Ὀρθόδοξου κηηρονα-
 μῆου »** (« ἤουουε. ἤνδρῆασ » 8-9-54).

Παρά τοῦ ἀνωτέρω εἰρημῆουα ρῆτερας οωεπι τῆς εουάουεσ τῆς ἀνειουορουου-
 οεἶας ἐν τοῖς τοιουτέοις ουνεδρῆοις οἱ θεολόγοι διαουουνοῦεθ καὶ ζουεγρῶφουεου ἔ-
 δε: ὁ τῆς Πειουαργημῆς κ. Π. Τρεμωέχου, εἰς οὔ ἡ **« ἤνάουαουεσ »** ἔθεεε τοῦ
 ἔρησ ἔρῶεμᾶ: **« Ποῖαν ἡμῶμην ἔχεεε ὡσ οωρὸς εἰν μελλουετῆμην ουμμεουοχῆν
 τῆς Ὀρθόδοξου ἔουουηεἶας εἰς οωροσερη τοιουτέα ουνεδρῆα; Φρουῶ, οὔε ἔουδει-
 ουουται νὰ μετέρη δι ἀνειουορουουῶουον ἡ Ὀρθόδοξου ἔουουηεἶα... οὔετοι οὔα οωρα-
 ουεἰ ἀμῶντεου ἀπὸ μαυρεῦ χροῖου ζουοιμεγῶσ... καὶ νὰ δαουουαῶνουον καεὶ εἰν
 ουμῆεθου ἀπῶν μετ' ἀναμρθεἶας τῆν Ὀρθόδοξου ἀκῆρηγῆν. Οὔα ἡ το ζουουηη-
 μακῆουδὸν νὰ οωρησεουεου ὡσ βουβὰ οωρῆουεουα καὶ δεου εἰς τοῦσ διαουο-
 ρουεσ ζουοιουοῦεσ εἰθεου τοῦ ἔρῶεμᾶ... νὰ ἀνιουεἶουεου οὔετοι εἰρην, ἡεἰς ου-
 οἰουὸν εἶναι νὰ ζουηαμβῶνῆεου ὡσ ουμακῆουθεουεσ »** (1954 γύρη. 22, σ. 312).

**« ἤμῆεσ οἱ οωεπι τοῦ ἤηουῶν ἡουοὶ δέυν ἔχεμεν ἀνῶμην διδουεουαχῆας, διόεθ ἔ-
 χεμεν τὴν μαυραῶμῆα οωρῶουεου « ουοιουουῆασ » ουμβῶεουεσ καὶ βῶνῆεου ἡδη ζουοὶ
 ἔνωτῆμῆς οὔου. ἤ δέ οωρῆα μᾶσ οωρὸς εἰν ἔρῶεμῆν εἶναι οὔχι οωρὸς μῆμῆεου, ἀρηθῆ
 οωρῆα οωρὸς εεερέουεου εἰς ἔρῶεμῆς. Πρέουε νὰ ἀμῶνῆουεθ διὰ τοῦ ἀουουεἶουεου
 καὶ οἱ ἀρηθῆ ἡουοὶ εἰν ἀρηθῆν οωρὸς τὴν ἔνωεου μετὰ ουουεμᾶεου. οωρηρηῶν... »**
 Ρα.ε. ἔφαρχου, καθεγ. Θεολογῆας τοῦ Μ/μῆου Θ/νῆμῆς (« ἤουουε. ἤνδρ. »
 ἔε. 4 10-11 54 σ. 2). ἤ μῆα εἰγ. καθεγ. καὶ ἀουουε. ἔουουηεἶα ἀεθεἶουεουεου
 καὶ τὴν ἀνῶμην νὰ μῆ οωραγῆεγθ εἰδουεἶαν ἐνέρηεἶαν δουαμῆμῆν νὰ βουηθῆεγ
 οὔουεδῆουεε εἰς τὴν ἔνωεου τῶν ἔουουηεἶου, καῶεα καε' ἔουουηῆν τοῦ Κυρῆου

«Ίνα πάντες έν βίον». Έίς τήν δρόθιν δέ κάλεσιν ή ήμερ. Ήμισθία έδηγήθη έν κοίτη γιγνευδέρου πνεύματος, όπως ή έγγην. παραδοσις ή βενηροδοσησεν. Α ή παρουσία της αυτη ειδέν άλλου σημαίνει ή διεΐστωμεί να μεταδώση εός διη- ρημένους προπεσώνεας τον βιένωσεν θεσωυρόν εης ωίσεως και της παραδό- σεως το πνεύμα εης ένότητος, όπως δέν καταργεί, αλλά προσέγει την βενη- ροσιν έν Χριστώ και να έδηγήθη προς την εαθεροσησα και θεσάγειαν... Θεση βενηροσιν της προεβυμενούς παραδόσεως εν διασυλαεβομένης ές την κατ' έφοτην Κωδ. Ήμισθία, την ήμετέραν, γέρει γορραίως την ήμετέραν Ήμισθία βενηροσιν ές εός κένερον κοί βενδιασέρας ές την Ο.ι. υι- νησιν. Ο έν επ Π/γισ Αθηνών καθηγητής εης έσσοριας Γ. Κωνιδάρης. («Ή- μιθία» - ΝΑ', 1954 9, ε. 394).

Αι κριώτεροι διασάσεις της Γ. συνεχέσεως ησθεσαι κατ' είν τελευ- εόσιν συνεδριας εης 31ης Αβρουάου, έν συνόγει έχου ως έξης:

- 1) «Ακαθροσιν εζην κών μέσων μαθητής καταθεροσής, συμπεριλαμβανομένων και κών βομβών θεομηνς και υδρογονηνς. 2) Καταδιση κών βενηροσιν κατ' είν και εύσεσιν έλασεσεως κών βενηροσιν. 3) Δύσεσιν συνεχίσεως κών διεθνών ερηνησιν συνομησιν προς προσέγγισιν κών λαών και άρεν διασόρων μησοκαμινών και καρενησιν. 4) Δύσεσιν ές εός κωβερνησειν ησθεσιν μέτρων προς βενηροσιν, κοί βιοσιν βενηροσιν, κυρίως κών κωβερνών κωβερνών. 5) Δύσεσιν ές εός κωβερνησειν και κών κωβερνών να διασέλησιν έρρα και γόροι διεσάροντες εός μεταφ' κών λαών ησθεσιν. 6) Δύσεσιν ές εός βενηροσιν κών Ή- μιθία, όπως βενηροσιν εός κώρας διασέλησιν, προς καλλιτέραν κατ' είν. 7) Δύσεσιν ές εός εός μέσων κών Ήμισθία, όπως ένωθώσιν ές κοινή προσάθεσιν ερηνησιν έν Χριστώ ως κοινή έστω εός κώρας, 8) Δύσεσιν ές εός εός χριστιανούς κοί κώρας να συνευώσιν εός προσεχάσιν κών προς τον Θεόν, ίνα κατ' είν εός κωβερνησειν κών λαών προς την ερηνησιν και την διακοσύνην. 9) Ακαθροσιν, όπως εα κώρας εός εός διασάσεις και οι εύσεσιν προς εός εός Ήμισθία εός κώρας, συμπεριλαμβανομένης και εης Ρωβουσιν».

(« Διοσκ. Ανδρείας 8-9-54 »).

«Οτι προς ωχρειμην κερδοσκοπικων Ξυμνησων εδωκεν οιδεμια ωχρον μενει ζυμνησολογια. Ο βαδύς κριτικώς άρθρογράφος εστ « Πανεσίνου» Ξυμνησων Ξορβάνου εστ ωκεριουχρεια Αηεφωδρείας, άρτιψ. Παρθένιος Κοινίδης και νυν Ξυμνησων εστ Παεριαρχου, υψο εόν ειζου « Μόνια η Ξυμνησολογια », προίγει άρθροιδιον Ξυμνησων και εαυτα».

« Η Ξυμνησολογια δέν κρέσει να συμμαχη με τός δυνάμεις εστ κόσμου μας. Όσοι Ξυμνησων να ένωση είν ψυχή της με είν Ξυμνησολογια, οφ ανδρήωσε Ξυμνησολογια είν ης, Ξυμνησολογια ημοχούθησε είν οδού της κρημνωσολογιας. Η δύναμις της Ξυμνησολογιας δέν είναι Ξυμνησολογια άδελφ, αλλά μέσα της. Ο δρόμος της, δέν είναι ο δρόμος εστ κριτικώς, η οδός της Ξυμνησολογιας, η ηρωσολογια εστ κριτικώς ευσελήματος. Καμμια συμμαχια με όλα αυτά, η Ξυμνησολογια δέν κρέσει εήμερον.

«Όλα αυτά είναι Ξυμνησολογια και δημιουργούν Ξυμνησολογιας δια είν Ξυμνησολογιας. Η συμμαχια με είν Ξυμνησολογια εστ κόσμου αναμνασκει είν Ξυμνησολογια να συναλλασσεται, να Ξυμνησολογιας να μη ζυμνησολογια εόν Χριστόν. Η Ξυμνησολογια κρέσει να ένδιαφέρεται δι' ό,τι είν εόν κόσμου και είν ψυχή συμβαίνει και δέν δά ένωση είν ψυχή της με εστ εστ κόσμου, αλλά μόνια με εόν Χριστόν. Δέν Ξυμνησολογιας αναμνασκει συμμαχων και βοηθών. Δέν κρέσει να είν κριτικώς με εστ Θεού είν βοηθειαν δύναται να κριτικώς, χωρίς να Ξυμνησολογιας είν Ξυμνησολογιας είν συναντιησυν. Η Ξυμνησολογια δέν Ξυμνησολογιας εόν κόσμου, αλλά δέν θα ηγη δούχη εστ κόσμου, ωσΰ κρέσει να μεταμορφώση .....

... Τήν ψυχή της Ξυμνησολογιας κρέσει να κριτικώς μόνια ο Χριστός. Τό Ξυμνησολογιας δέν είναι Ξυμνησολογιας. Τό κριτικώς και άδελφ δέν δύναται να Ξυμνησολογιας είν Ξυμνησολογιας ». « Πάνευτος » Ξυμνησολογιας Μ.9', Δευ. 1954, σ. 585.

«Όχιον διουσιον ηρωσων να διακρυψω, δει προς ωχρειμους μάχων ευσωσους συμπαρτενται εα ηρωσολογιας « Χριστιαν. ευνέδρια ». Κωάρχει είν εστ διοσολογιας εαυτας δέμα ε θεολογιών; είν αναμνασκει η Ξυμνησολογια μας να ηαθη ωαρά είν κριτικώς είν διοσολογιας να είν είν « Ξυμνησολογιας είν είν είν ».

εως υψους-- , διαση διὰ δύο επεδόν χιλιάρδων. Έάν ανεηχέι εἰς τοὺς δόλους τῶν ναῶν
μας καὶ εἰς ἀλάς τῶν μικρῶν χωριῶν καὶ βυζαντιδαί; **Καὶ εἶναι τὸ μόνον**
ὀρθοευνεικὸν ἢ βυζ. διόρον εἰς τοὺς διωσθάσεις. Κατέσθη ἄρα ἡ ὀρθό-
δοξος ἔβυζαντια θεράπωνις τοῦ προτεσευατειομοῦ καὶ δούλη τοῦ ἀββαγχι-
μοῦ!

ΤΙ ΕΠΕΤΥΧΟΝ ΟΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΙ

Εἰς τὸ τελευταῖον γύλλον τοῦ ἐν Ἀθήναις βυζαντινοῦ βυζαντινοῦ ἔργου
μερίδος « Ἡ γωνία τοῦ ἔβυζαντινοῦ » δημοσιεύεται ἀναμνηστικὸν ἐν Νέας Ἑλλάδος
τοῦ Ἀμερικῆς γέροντα ἀπὸ ὑπογραφῆς καὶ εὐσεβείας Ι. Τ. καὶ ἐν ἡ διευτερω-
θεῖται ἡ ἀνευδρος ἐσάσεις τῶν βυζαντινοῦ τῆν ὀρθόδοξον ἔβυζαντιαν
εἰς τὸ συνέδριον τοῦ ἔβυζαντινοῦ ἱεραρχῶν, χάρις εἰς τὴν ὁμοίαν ὅτι ἔβυζαντι-
μοῖ προτεσευατειομοῦ ἐπέτυχον νὰ χρησιμοποιοῦσιν ὡς ὄργανα τῶν ὀρθόδο-
ξου κληρικῶν καὶ θεολόγων καθηγητῶν διὰ νὰ ἱδρῦσιν ἐν ἔβυζαντινῶν ὑπα-
τεσευατειοκὸν ναὸν ὑπὸς ἄββαγχι καὶ προσηλυτικὸν ἀρετῶν καὶ ἀποστολικῶν χωρι-
κῶν διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων γωνιῶν καὶ τοῦ μέγα δεικνῶν ὅτι χρησιμοποιοῦ-
σιν τὸν ἐνεχῶν καὶ εὐσεβῶς ὑπὸς εὐσεβείαν τοῦ εὐαγγελίου.

Ὅτι ἡμετέροι ἱεράρχαι ἀπὸ εὐσεβείας νὰ διακρίνουν εἰς τὰς κατηγορίας τῶν
προτεσευατειοκῶν βυζαντινοῦ ὁ μὲν Ἀμερικῆς διὰ τὰς γωνίας τοῦ, ὁ δὲ ἑβυζαντι-
νοῦ διὰ τὴν γαλλομαθικὴν καὶ ἀγγλομαθικὴν τοῦ καὶ οἱ ἔβυζαντινοῖ
χάρις εἰς τὴν ἀρετῶν τῶν ἡμετέρων ἐπέτυχον δεῦρα ἡδελφὸν νὰ ἐπιτύχουν καὶ
μάχησιν τὴν ἀρετῶν καὶ εὐσεβείαν τῶν ἡμετέρων νὰ ἱδρῦσιν προσηλυτικὰ
κέντρα ἐν ἔβυζαντινῶν καὶ Μακεδονίᾳ. Ἰδοὺ, ἀλλὰ εἶναι καὶ χάρις τῶν Ἀθηναγο-
ρεῶν Λεβάντων, ἴδε καὶ διωσθάσειν τοῦ φημίματος ἱερῶν Μανθῆ τοῦ ἀ-
γιασθέντος ἑβυζαντινοῦ.

μεταξύ των διωκτών και διωροδοκούντων Ὀρθόδοξων κέντρων. Ἄς υπομνησθῶμεν λοιπὸν τοὺς παρούσους τῶν ἔργων αὐτῶν δι' ἐπισημοῦ ὄχι ἁπλῶς καὶ δι' ἐπισημοῦ καθοδηγητοῦ τοῦ Ὀρθόδοξου λαοῦ, καθοδηγητοῦ τῆς Ὀρθόδοξου Θεολογίας. Ι. Τ.

Ἔτι τῆς αὐτῆς ἡμετέρας παραλαμβάνομεν καὶ τὰ κατωτέρω ἐνδεικτικὰ τῆς ἰστορίας καὶ τῆς ἐπέξεως τῶν ἱεραρχῶν τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας εἰς τὸ κομμουνιστικὸν συνέδριον καὶ ἔθελον, οἵτινες ἐνήργησαν καὶ ἐποχλεύθησαν κατὰ τὸ δόγμα αὐτῶν καὶ κατὰ τὰς ρητορὰς ἐνταχθῆναι καὶ ὁδηγηθῆναι τοὺς ἀποστόλους ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν.

«Κατὰ τὴν κοινήν ὀρθόδοξον ἐκτέλεσιν, ἣτις ἐπονηθήθη ἐπὶ ἐπισημοῦ τῶν ἐργασιῶν τῆς γενικῆς ἐπισημοῦ συνέδριου καὶ ἔθελον εἰς τὸν κέντρον τῶν Μεθοδικῶν Προσέσεων (15 Ἀπριλίου 1954), εἰς τὸ ὑπὸ ἐπισημοῦ καὶ δι' Ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι, ἀποστολῆται κατὰ ἐπισημὴν ἐπισημοῦ καὶ ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Θεοφάνης Ἀθηναγόρας ἐπισημοῦ τῶν ἐπισημοῦ καὶ τοὺς ἀποστολῆται.

Ἄξιον μνησθῆναι ἐπισημῶς μετὰ τὸ συνέδριον εἶναι τὸ ἐπισημοῦ ἐν Ἀμερικῇ συλλογὴν εἰς 750 χιλιάδας ἀποστολῆται καὶ καθολικοῦ καρδινάλιου καὶ Σιμόνου καὶ Ἰωάννη ἀποστολῆται, ἐπισημοῦ καὶ ἐπισημοῦ ἐπισημοῦ ἐπισημοῦ. Ὁ καρδινάλιος ἀποστολῆται εἰς τὸ ἐπισημοῦ αὐτοῦ ὄχι ἐπισημοῦ ὅτι ὅτι ὅτι ἀποστολῆται καὶ ἐπισημοῦ ἐπισημοῦ εἰς τὸ συνέδριον καὶ τὸ.

Σ. Σ «Χρόνος» ἔτι οἱ καθολικοὶ ἀποστολῆται εἰς τοὺς ἀποστολῆται καὶ ἐπισημοῦ ἀποστολῆται ἀποστολῆται, ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι ἀποστολῆται ἐπισημοῦ Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ λαοὺς Θεολόγους, οἵτινες ἀποστολῆται καὶ ἀποστολῆται μετὰ τῶν Προσέσεων.

Ἡ αὐτὴ ἡμετέρας ἐπισημῶς ἀποστολῆται.

«Τὸ ἐπισημοῦ Παιδείας τῆς Ἐκκλησίας ἀποστολῆται εἰς τὸ ἐπισημοῦ ἐπισημοῦ, ὅτι κατὰ τὴν ἀποστολῆται Σ. Μητροπολίτη Ἀθηνῶν καὶ ἀποστολῆται καὶ ἀποστολῆται ὡς ἔθελον τῶν ἀποστολῆται συνέδριου κατὰ τὸ 1956 ἢ Ρο-

δος και συνιστά όπως μεταωδη ή ηγηθησα ζωογραφεις --.

· και ξεπερον σχετικως:

Ξυνοετηθη υπο της ιερης Ξυνοδου της Ξυμμετοιας της Έλλαδος επί Μη-
τροπολιτη Θεσσαλονικης, όπως το ταχυτερον υποβαλη σχετικων Ξυθεων ωπει των
καποραγμενων και καμφοτεστασειου Ξυνοδριου του Ξεβαντεοντ.

Το αυτη η ευμνησις του Ξορθοδοξου ωτηρωματος του των Ξοιτευμμετων του Ξν
Ξεβαντεον Ξυνοδριου. Πλεον πραγικα ωραυει αβουι τα ωραγματα Ξωαρχικα α-
ωοεταγγευντα μοι γύλλα, και αναγερω αρθρον του υ. Θ. Κασαλη δημοσειυθεν εν
τη « Μεσογειω » Ηρακλειου επί 16-1-55. Αλλ' ο αναμνησις οα διαωρηση
ευνα θεειν Ξχει εν τω Ξυνοδριω, ο Θεσσαλονικης, αραου δέν, ωαρεσει; Διου-
να δύνανται ες να ωωδεση. Δ' Οτι ειπεν ζωογραφισει να ευμμετοιατη ες
αυεο ο ωπρ Πανσελημων ζωο του Αωωαριου του 1954 δηλωεω και επι
ωραγμασειω: « Ξηατησιηστατη », ην ειχευ οπως ηδη ζωο του 1950 δημο-
σειυσει εν τη « Ξυμμετοια » ΚΖ, σ. 82 ε. Ξις τουεω μιμειεωι αλλουε
ευναδεργουε του, οεινεε των Ξδιου λορον Ξεγωουσει ειε διαωθουε ναουε, « Ξν
ωτηουνη η μωειε »! Δέν μωρηω εινω Ξωινωηειε ηεω να Ξωαμωση το ευνε-
δριου ο Έλληνιουε ζυνοματος « Ξορθοδοξιαε ευμωθουε » (βλ. « Γρηγ.
Παλαμαε » ΑΖ, 1954, σ. 49). « Ξωελαου ο αραχεειε Ξλληνεε, οει διαω μαεω
νωμικην ωωδασειωω Ξωαχουεω να ευμωουνωεωων επι αιρετικων ωαρεαε-
ξου, και Ξεωωηεωω διαωεδασειωεω Ξωαυαγγιδαε αυει θεολογιωων αε μεω
την ωωδασειωω αναμνηωουεω οί ηεω ωρεω ωρεωτηειν του Μωργεωω. και ει
ωπειραμα Ξωετωχεν. διει Ξω μεω εω ρεφιηεωω και Αμωεελαωδω μου οχο ειχο
ερωειεη, να μη μεωεχωει, με το δελαωω του ευμωουεωω ωαρεεωρηεωω ο-
χοι, ωτην του αγιου Κασαωδρειωε υ. Κασαινιου. Αλλ' οί ωπειω ηωακηθηεωω
υπο των « ωατηογραμμων »! αυει ηουουαλλειωω δειωωνω ωαρεεεδη αυειε
ζωωηικη ωραωερα! και οί ευνεδρω Ξεπραου Ξεωαυδα να εοιε ωεαηωει ηρη-
ματα. Κασα ταυεω ο αγιωε Θεω /νιουε δέν να ειρωμωη, διει δια της αρεω-
γραφιαε μου ευνεεχεωω ν' αναμνηωη ωρημωω. εινω ο ωρεω ωεωδιωεωεω. &

ωήρξε δε ο οργανώσας μετά του υαθ. Αγ. βιβλίου το πρόγραμμα: Ίως εάν δέν ήτο περιωραγεμένος εις τοιοτο θά ήδυνάμεθα να ευεχίσωμεν την ευήμεριν και δέν θά ματαγήγομεν εις διασειυαύς άγώνας. Ποιούν έσοιδή άυτος είναι ο προωθήσας, ήγηθήθη υαρ άυτου ως προέδρου της ανεικροσεωείας να υιοθόγη την Ύεθεειν.

2) Ότι υπρίως μέ εώς Έδαγγελιούς, υαρι έν ο γόρος έν τώ συνεδρίω, ο Θ/νιυς ως ήδέσεως ήτηεν ήλθει εις ρήην, και Ύεχρειεν όγως τοός ο-φθαλμούς, όταν άνηχείρετο έν τή υαδιάδι των Γενιτωών ο μεγαλειώδης ναός του Νέου Μυροτόυου και υιοέθετο επί ήγάρτη των Έδαγγελιούυ υάτορι υ Χατμαντωνίυ να Ύυδύση την υαυονιυήν Άδειαν (βγ. Έυθεειν των Έδαγγελιούυ, ήν Ύευυωυδείσαν υοέβαρον εις το Έβανσεον υοό των Δηυειυών υίτην : « Διαυι υαυαυοίφετα η ήλληνιυή Έδαγγελιυή Ύευυηθεία; » Αθήναι 1954, σ. 14, 18). Ύνεαύθα γινεται γόρος και υαυομαυάυει ο ήλλην. γαός, ότι έν Κατερίνη ήγγύς Θ/νιυς υυαρχει « ήλληνιυή Έδαγγελιυή υοινύοτης » μετά μεγαλουρευούς ναού, οχορήιων και όργανοπροθεία. Ύορευσε να υυάρη υοί υάου διά να άυειυυύω το υαυάνημα της ήλλην. Ύευυηθείασειυής υοις διοιυήσεως. Ύοι υουρυυαυιαις δέν ήγένονεο αύτά τά υράγματα. Τόσον γυηρά υωήρξεν εις το υοινόν η Ύυ γηροθείης άυοσάσεως έν Έβανσεον υαρι άυοσεοργής ήφεαυειυής υοιτρουής διά τά υαυάυονα των Έδαγγελιούυ, υέρε ήυαγιάθεη να ήύση την υοιυοήν ο υ. Αγ. βιβλίος υαυηγιάσεας διά υάυην υράν υοίυου. Αλλ ήτο άρρα. Ό υ. Πωυε γήγυων, όσεις υοι διουάυει εα νέον γυηρουαχίτην Κιτρους, εύ μόνου δέν υοήυει αύτου να ήάθη άέου Ύεναυι των, άρηά και υουώθησε το υαυόν. Έίτη άρχιυει ένα ελγηνή άγώνα (βγ. « Ύευυηθείαυ » υς', 1945 σ. 76-78), άρη Ύευεσε ήμαυέηυοεν αύτου και ήδη δι υορουεσάυαυι υυωύονυ και διαδιδουν ήλευθέρωσ τά υηυύγματά των (βγ. Αγορευε. Β. βγ. όμ' άναυ. σ. 19).

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡ. ΤΟΥ ΕΒΑΝΣΤΟΝ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἀναμνηστικῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Βλαί Ν. Ἀμερικῆς κ.κ. Μιχαήλ, ἀναμνηστικῶν ἐπὶ τὸ ἄρθρον τοῦ συνεδρίου γὰρ Σεβασμιωτάτου Κορυθαῖος κ.κ. Ἐυλόγιου (Καυρίνα) περὶ τοῦ Συνεδρίου τοῦ Ἰθναβου.

Προσόμεθα ὡς ἂν ἀναμφισβήτητα νὰ καταχωρήμεν ἀναμνηστικῶν, δηλώσεις ἄρθρα κ.λ.π. διασυνόντων ἱεραρχῶν μεγίστου κήρους καὶ ἴσης σοβαρότητος ἔδεικνύμεν ἀσπιδῶς εἰν δρᾶσιν τοῦ ἁγίου Ἀμερικῆς, ὅν ὡς ἀλλοίως ἐσημειώσαμεν διὰ τῆς « Ἀγ. Βιβλιοθήκης » ὡς μετὰ κῆρυκα ἁγίου Ἰωάννου. Ὡς δὲν δύναμεθα ἴσως νὰ ἀρνηθῶμεν εἰν γωνίᾳ τῆς ἐρείτης διὰ ἡγήματα ὠσεως καὶ ὀρθοδόξου δογματικῶν δι' ἧν χωρήμεθα ἀπὸ τῆς ἁγίας χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ αἱ ἀσπίδες ἀσπιδεύσαν ἀπὸ τῆν ὀρθόδοξον καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, εἰν δευτερευούσης ἀπὸ τῶν ἀρτηρῶν τῆς ὠσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πολλῶ μάλλον διὰ τῆς ἐρείτης καὶ ἐργασίας αἰετός, δύναται νὰ ἐφαρθεῖ μεγίστη ὠφέλεια διὰ τοῦ ὠσεως, διατεταχὴ καὶ διὰ τοῦ ἰσοκρινούσης εἰν ἔργων Σεβασμιωτάτου ἀρτηρῶν.

Ἰδοὺ τὸ ἀναμνηστικὸν τοῦ κ.κ. Μιχαήλ:

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἐπὶ τὸ ἔω ἀριθμὸν 219-220 κῆρυκος τῆς « Ἀμερικῆς Βιβλιοθήκης » καὶ ἐν κῆρυκῶ ἀρθρῶ, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορυθαῖος κ.κ. Ἐυλόγιος, γράφων περὶ τοῦ Συνεδρίου τοῦ Ἰθναβου λέγει μετὰ τῶν ἄλλων: « Ἐπὶ τὸ ἄρθρον γὰρ ἐφράγαμεν διὰ τῆν « ὠσεως Ἐκκλησίαν » ὡς ἀσπιδεύσαν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀσπίδες ἀσπιδεύσαν οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι εἰς τῆν ἀποστολικὴν ἔνωσιν, ἧς ἀσπιδεύματα ἰσχυρῶς ἢ εἰδησις, ἦν ἔλαβε μετ' ὀλίγης ἡμέρας ὁ Ἀρχιεπισκοπὸς Ἀμερικῆς κ.κ. Μιχαήλ, δει δὺο ἐλληνικῶν ὀρθόδοξοι κοινότητες, κῆρυκῶν ἐπιστήμων εἰν ἔνωσιν καὶ συνεργετικῶν μετὰ ἀποστολικῶν ». Διαγεύσαν μετὰ τῶν κατηχηματικῶν ἐρώσεων ἢ ὡς ἡρογορία αἰετός ἦν ἰσχυρῶς εἰν ὅτι ἔχει ὁ Σεβ. κ.κ. Ἐυλόγιος

Προμαχέται δὲ καὶ ἀπομαχέται αἰετός, ὡς δημοσία ἀναγέρῃ καὶ ἀπο-

για υαθε φυγή, υού διγα εσηριαν, ωρηγοριαν και ενι εχθειν δεχέωσι! δογματων >>.

Αλλα υρος Ξυωτην υάντων το υειμενον είναι υιου και διαραράγαυα με τα υδια ετοιγεία και με τα υδια διασεισει, υαυομοιότυπον, δηλ. το υ-δίου διδ ταυ υρθοδόφου και διδ ταυ υροτεεάντα! και είν μεν ο υυδοτηυ η υο υρθοδόφου, δέν δά τόν υοι ετευ υαυειυ, διότι οι υρθοδόφοι δέν υάμνον υοι αυην υρουαρίνδαν. υια να υθηρογορηυ υέπειρα ειυ τήν υ. υίνυδου και υαυαδόφα αυτα υένυα. υ ήμερα υοι υευγαίμευυ με εΐυ είν υυνοδιυίν υοι ανήγγειλε τα εΐυυ: υ υερυυρυΐ είναι κήυ υροτεεάντηυ υιόυαι ζα-υαυουαυου, υιυριεμέυυ ειυ ταυ εΐρηγέυυυ δυα, ταυ υαυαυουαυουυ, ναυυ υηυ υ/υιυυ, υαυυ υμιυηυ ο υρθοδόφου υηυαυέυυ. υ υυαυηυειυ ταυ αγίου υ/υι-υυυ η υο, υει υυριΐει το υαυά υαυ, αλλά υαυευ υούευυ δέν υροτεεάντα εηυαυι-αυ και η υίνυδου

υηυουοι, υυριυυ δίοι εν ετέυυ αυαυόν υεγονόυ υοηυέαυε τόν υεβ. να υάμνη τόν υιδιυα υαυαυηυηυέυόν τήν υιυορυυυ μευ, υέωυ είνυ υαυυυυ υιηυυαυε, υηη' είν δέν υυογορηυηυ υούευ, υρέυαυ υνευ υναυοηυυ να υυαυυέυη τα υυα-υόυευα. υ υ υηυουέυηυ, ευριευουαυ, υάνυευε υοι είν υαυόυηυων υηυ υρθο-δολιαυ και δυαυ, υεία υρυηη, υαυερυουάυαυευ ταυ εν υαυ υρυόυαυ υΐαρυαυυ και δυευηυευου Παυερίαρυυ και δυαυυυριευαυευευ το δυουορυυ και υάυαυουυ υηυ υεαυοηυυυ υοι ηυερυογορυυ, υάυυ αηηυαυ ειυ το υαηαυόν, αυευυ και υοι υοι υρυυειμέυυυ, ο αγίου υεόυ < ο υιδούυ υυέυυ και υογίαυ >> υοιυ αΐευοευ, υηυοιρυμευ να υυαυιευ ηυμáυ ταυυ υαυευουυ < υώυ η υει δει δυογορηυεαυεθαι >>. υ υη υοι υοιυουυ, υει υεγαν το υονουάυουυ υηυυ υογίαυ και δυνυαυαυ να υάμνου υαυαυειυαυαυ ειυ υάυου υηυ υρθοδόφιαυ.

